

OTB-22/2011.
(OTB-48/2010-2014.)

J e g y z ő k ö n y v *

az Országgyűlés **Oktatási, tudományos és kutatási bizottságának**
2011. november 21-én, hétfőn, 10 óra 13 perckor
a Képviselői Irodaház V. emelet 532. számú tanácstermében
megtartott üléséről

**A jegyzőkönyv eredeti hitelesített példánya az Országgyűlés Levéltárában megtalálható.*

Tartalomjegyzék

<i>Napirendi javaslat</i>	3
<i>Az ülés résztvevői</i>	4
<i>Elnöki bevezető, a napirend elfogadása</i>	5
<i>Magyarország 2012. évi költségvetését megalapozó egyes törvények módosításáról szóló T/4646. számú törvényjavaslat</i>	5
<i>A bizottság feladatkörébe tartozó kapcsolódó módosító javaslatok megvitatása</i>	5
<i>A szakképzésről szóló T/4919. számú törvényjavaslat (Általános vita)</i>	8
<i>Czomba Sándor (Nemzetgazdasági Minisztérium) szóbeli kiegészítése</i>	8
<i>Kérdések, észrevételek</i>	10
<i>Czomba Sándor (Nemzetgazdasági Minisztérium) válaszai, reflexiói</i>	21
<i>Határozathozatal az általános vitára alkalmasságról</i>	24
<i>Magyarország 2012. évi költségvetéséről szóló T/4365. számú törvényjavaslat</i>	25
<i>A bizottság hatáskörébe tartozó kapcsolódó módosító javaslatok megvitatása</i>	25

Napirendi javaslat

1. Magyarország 2012. évi költségvetéséről szóló törvényjavaslat (T/4365. szám)
(A bizottság feladatkörébe tartozó kapcsolódó módosító javaslatok megvitatása)

2. Magyarország 2012. évi költségvetését megalapozó egyes törvények módosításáról szóló törvényjavaslat (T/4646. szám)
(A bizottság feladatkörébe tartozó kapcsolódó módosító javaslatok megvitatása)

3. A szakképzésről szóló törvényjavaslat (T/4919. szám)
(Általános vita)

4. Egyebek

Az ülés résztvevői**A bizottság részéről****Megjelent**

Elnököl: **Pokorni Zoltán** (Fidesz), a bizottság elnöke

Dr. Pósán László (Fidesz), a bizottság alelnöke
Osztolykán Ágnes (LMP), a bizottság alelnöke
Brájer Éva (Fidesz)
Cseresnyés Péter (Fidesz)
Demeter Zoltán (Fidesz)
Kószegi Zoltán (Fidesz)
Kucsák László (Fidesz)
Pánczél Károly (Fidesz)
Pichler Imre László (Fidesz)
Révész Máriusz (Fidesz)
Sági István (Fidesz)
Földi László (KDNP)
Michl József (KDNP)
Dr. Hiller István (MSZP)
Dr. Sós Tamás (MSZP)
Farkas Gergely (Jobbik)
Ferenczi Gábor (Jobbik)
Dr. Kolber István (független)

Helyettesítési megbízást adott

Dr. Hoppál Péter (Fidesz) Pichler Imre Lászlónak (Fidesz)
Kószegi Zoltán (Fidesz) megérkezéséig Pánczél Károlynak (Fidesz)
Révész Máriusz (Fidesz) megérkezéséig Kucsák Lászlónak (Fidesz)
Michl József (KDNP) Földi Lászlónak (KDNP)

Meghívottak részéről**Hozzászólók**

Czomba Sándor államtitkár (Nemzetgazdasági Minisztérium)
Selmeczi-Kovács Zsolt főosztályvezető (Nemzetgazdasági Minisztérium)
Koleszár Katalin osztályvezető (Nemzetgazdasági Minisztérium)

(Az ülés kezdetének időpontja: 10 óra 13 perc)

Elnöki bevezető, a napirend elfogadása

POKORNI ZOLTÁN (Fidesz), a bizottság elnöke, a továbbiakban ELNÖK: Tisztelettel köszöntöm a bizottság tagjait, illetve vendégeinket, a napirendi pontokhoz érkezett kormányképviselőket is! *(Megszólal egy mobiltelefon.)* Ezt a telefont halkítsuk le! A távol lévő képviselők telefonját is halkítsuk le! *(Megtörténik.)* Köszönöm.

Négy napirendipont-javaslatunk van. A kormány képviselőjét ellátó köztisztviselők kérésére némi cserét javaslok, mégpedig hogy a megalapozó törvények kerüljenek az első helyre, utána jöjjön a szakképzés, a harmadik legyen a költségvetés, a negyedik pedig az egyebek. Érthető, vagy még egyszer el kell mondanom? *(Nincs jelzés.)* Nem kell még egyszer elmondanom.

Akkor először szavazzunk a módosításról! Aki ezzel egyetért, kérem, most emelje fel a kezét! *(Szavazás.)* Köszönöm.

Most szavazzunk a napirendről! Aki a napirenddel egyetért, kérem, most emelje fel a kezét! *(Szavazás.)* Köszönöm. A napirendet egyhangúlag elfogadtuk.

Magyarország 2012. évi költségvetését megalapozó egyes törvények módosításáról szóló T/4646. számú törvényjavaslat

A bizottság feladatkörébe tartozó kapcsolódó módosító javaslatok megvitatása

Magyarország 2012. évi költségvetését megalapozó egyes törvények módosításáról szóló törvényjavaslathoz benyújtott két módosító javaslattal kezdünk, ezek a 6/1. és a 16/1. javaslatok.

A 6/1. pont a kulturális bizottság tetemes módosító javaslata, amelyről a sajtóból is értesülhettek a bizottság tagjai, hogyha a módosító javaslatokat nem is bogarászták át az internetes dokumentumrendszerben. Kérdezem, hogy van-e valaki, aki a javaslattevő, tehát a kulturális bizottság nevében kíván szólni. *(Senki nem jelentkezik.)* Nincs jelzés. Kérdezem az előterjesztő képviselőjét, hogy hogyan viszonyul a 6/1., a kulturális bizottság által benyújtott módosító javaslathoz.

SELMECZI-KOVÁCS ZSOLT (Nemzetgazdasági Minisztérium): Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Bizottság! A kormány a módosító javaslatot támogatni javasolja.

ELNÖK: Selmeczi-Kovács Zsolt főosztályvezető úr szólt, ha jól olvasom a feljegyzést.

SELMECZI-KOVÁCS ZSOLT (Nemzetgazdasági Minisztérium): Igen, igen, bocsánat!

ELNÖK: Üdvözlöm, és elnézést, hogy nem tudtam egyből bemutatni. Az előterjesztő tehát támogatja a módosító javaslatot. Van-e kérdés, észrevétel, hozzáfűznivaló a módosító javaslathoz? *(Jelzésre:)* Pósnán László alelnök úr kért szót. Parancsolj, Laci!

DR. PÓSÁN LÁSZLÓ (Fidesz): Kérdést szeretnék feltenni. Olyan esetben, amikor iskolák, akár több is, országos lefedettséggel bizonyos tankönyvkiadókkal tartós

együttműködési viszonyban állnak, és az adott tankönyvkiadók anyagaira van felépítve a pedagógiai programjuk, vagy éppen a pedagógiai programjukhoz igazodóan készített a tankönyvkiadó anyagokat, ha úgy tetszik, bizonyos bázisiskolák, ezekkel kapcsolatban ez a módosítás jelent-e bárminemű fennakadást, problémát, nehézséget?

ELNÖK: Köszönöm. Tessék parancsolni, főosztályvezető úr!

SELMECZI-KOVÁCS ZSOLT (Nemzetgazdasági Minisztérium): Köszönöm szépen a szót. Úgy gondolom, hogy nem érinti ezt, ugyanis a beszerzésének a rendjére vonatkozik. Tehát az, hogy ki lesz az adott beszerző, hogy az adott iskola milyen tanmenet, milyen könyvek alapján gazdálkodik, azt a javaslat nem érinti. Azt, hogy kitől tudja beszerezni ezeket a tankönyveket, a javaslat ezt érinti.

ELNÖK: Köszönöm. Van-e egyéb kérdés? *(Jelzésre:)* Parancsolj, Pósnán László!

DR. PÓSNÁN LÁSZLÓ (Fidesz): Bocsánat, akkor még egy kérdésem lenne. Az árak vonatkozásában ez hogyan jelenik meg? Magyarán ha közbe van iktatva egy másik szervezet, egy monopolszervezet, annak az árat, az iskola és a korábbi partnere közötti árviszonyokat van-e módja megnövelni, felülbírálni, beleszólni?

SELMECZI-KOVÁCS ZSOLT (Nemzetgazdasági Minisztérium): Úgy gondolom, hogy a Könyvtárellátó Kiemelten Közhasznú Nonprofit Kft.-n keresztül fog történni ennek a beszerzése, tehát más jogviszonyokat érintően nem hiszem, hogy hatással lenne rá a javaslat.

ELNÖK: Köszönöm. Nekem is lenne egy kérdésem. Mi a célja a javaslatnak?

SELMECZI-KOVÁCS ZSOLT (Nemzetgazdasági Minisztérium): A javaslatot a kulturális bizottság terjesztette be módosító javaslatként. A kormány álláspontjának kialakítása során a Nemzeti Erőforrás Minisztériummal is felvettük a kapcsolatot mi mint Nemzetgazdasági Minisztérium, és ők is támogatni javasolták ezt a javaslatot. Alapvetően az indoklásban is megfogalmazottak szerint egységes és, úgy gondoljuk, a visszaélések megakadályozását szolgálja, illetve reményeink szerint ez valójában egy költségmegtakarítást is szolgálhat majd az intézmények felé.

ELNÖK: Köszönöm. *(Jelzésre:)* Osztolykán Ágnes alelnök asszony kért szót. Parancsolj, Ágnes!

OSZTOLYKÁN ÁGNES (LMP): Köszönöm szépen, elnök úr. Azt mindannyian tudjuk, hogy ez - ahogy ön is mondta - egy, a kulturális bizottságtól bejött módosító. Azt szeretném megkérdezni, hogy utánanézték-e annak, hogy ennek milyen hatásai lesznek a könyvforgalmazókra? Az, hogy a Nefmivel egyeztettek, természetesen egy fontos momentum ennél a módosító javaslatnál, de a piac szereplőivel, a többi könyvkiadóval, amelyek a tankönyvellátás problematikájával foglalkoztak, mi a helyzet? Tudjuk azt, hogy ez év elején is komoly problémát jelentett, sőt azt is tudjuk, hogy még mindig vannak olyan települések, akár Budapesthez közel is, ahol még mindig könyvellátottsági problémákkal küzdenek az iskolák. Elgondolkodtak-e azon, hogy ez mennyiben fogja biztosítani azt, hogy szeptemberben mindenhol ott legyenek a tankönyvek?

SELMECZI-KOVÁCS ZSOLT (Nemzetgazdasági Minisztérium): A kulturális bizottság a javaslatot *(Zaj. - Az elnök az asztalon kopog.)* egy pár hete nyújtotta be, maximum

két hete, nem emlékszem pontosan a dátumára, de az biztos, hogy maximum 10 napon belül volt, amibe egy hétvége is beleesett, tehát a hosszas társadalmi egyeztetése a javaslatnak emiatt sem történhetett meg. A kormányálláspont kialakítása során, úgy gondolom, a Nemzeti Erőforrás Minisztérium kellő alaposággal felmérte azt, hogy ez nem fogja akadályozni azt, hogy szeptember 1-jétől minden iskolában megfelelő tankönyvellátottság legyen.

ELNÖK: Köszönöm. Nekem lenne még hozzáfűznivalóm.

A tankönyvpiac egy 16 milliárdos piac, ez nagyjából a fele a magyar könyvpiacnak. Nem tudom pontosan, hogy mekkora árréssel dolgoznak a tankönyvterjesztők, csak megbecslem, hogy 20 és 30 százalék között mozoghat ez a százalék, de lehet, hogy ennél kevesebb. A tankönyvterjesztés tehát egy 3-4,5 milliárdos tevékenység, hogy ez hogyan oszlik meg a különböző szereplők között, azt pontosan nem látjuk. Ez egy nagy logisztikai feladat, ráadásul pár hétre, pár hónapra összpontosuló feladat raktárakkal, szállítókapaacitással, az igénylést lebonyolító, azt ellenőrző, számlázó személyekkel. Amennyire nekem módomban állt megismerni a könyvtárellátó vállalat felépítését, az nem alkalmas ennek a feladatnak a lebonyolítására, sem nagyságrendjét tekintve, sem az infrastruktúráját tekintve, raktárakkal, gépjárművekkel, szállítókapaacitással, a tankönyvigénylés aprólékos munkáját elvégezni képes emberekkel nem rendelkezik. Ez persze nem jelenti azt, hogy 10 hónap múlva sem áll ezt majd rendelkezésre, vagy 9 hónap múlva, tehát rendelkezhet vele, vásárolhat raktárat, teherautót, szakértelmet, de van bennem aggodalom a tekintetben, hogy a jövő szeptemberi tankönyvszétoosztás, tankönyvigénylés és -kiszállítás, a tankönyvek biztosítása a szeptemberi tanévkezdésre zavarmentes és hiánytalan lesz-e.

A másik, amit nem látunk magunk előtt, hogy ez az állami feladattá nyilvánítás szolgálja-e majd a fogyasztók, a szülők, a gyerekek, az iskolák számára a költségek csökkenését, és milyen arányban. Nem is tudhatjuk még ezt, hiszen a könyvtárellátó infrastruktúrájának kiépítése legalábbis az első pár évben csökkenti a remélt nyereséget vagy spórolást.

Én ezzel a kétellyel és aggodalommal egészítem ki ezt a módosító javaslatot, azzal, hogy amennyiben ezt támogatjuk és elfogadjuk, annyiban majd kérjük a Nefmit, hogy valamelyik januári vagy februári bizottsági ülésünkön ezzel a céggel, az - egyszerűség kedvéért - könyvtárellátóval együtt legyenek kedvesek a bizottsági ülésen megnyugtatni bennünket afelől, hogy a szeptemberi tankönyvellátás zavartalan lesz. (*Gloviczki Zoltán bólogat.*) Gloviczki Zoltán helyettes államtitkár úr hallja az invitálást, bólogatását úgy veszem, hogy nincs ellenére az, hogy valamikor, mondjuk februárban egy ilyen napirendi ponttal kiegészítsük a bizottságunk által megtárgyalt kérdések sorát.

Van-e egyéb hozzászólás, kérdés? (*Senki nem jelentkezik.*) Nincsen. Szavazhatunk? (*Nincs ellenvélemény.*) Úgy látom, hogy alkalmasak vagyunk rá.

A kulturális bizottság módosító javaslatáról szavazunk tehát. Kérdezem, hogy ki az, aki támogatja a javaslatot. Aki igen, az most emelje fel a kezét! Ki támogatja? (*Szavazás.*) Köszönöm. Aki ellene van? (*Szavazás.*) 1 ellene. Aki tartózkodott? (*Szavazás.*) 2 tartózkodás és 1 ellenszavazat mellett a bizottság többsége elfogadta a javaslatot.

A következő a 16/1. javaslat, Herman István képviselőtársunk indítványa, amely szövegpontosítást tartalmaz: a heti kötelező óraszám nem teljesíthető... Ezzel a ponttal már a múlt héten is küszködtünk, hogyha jól emlékszem. Kérdezem, hogy a javaslattevő nevében kíván-e valaki hozzászólni. (*Senki nem jelentkezik.*) Nincs ilyen. Az előterjesztő álláspontját kérdezem.

SELMECZI-KOVÁCS ZSOLT (Nemzetgazdasági Minisztérium): A kormány a módosító javaslatot támogatja.

ELNÖK: Támogatja. Van-e kérdés, hozzáfűznivaló, vita? *(Senki nem jelentkezik.)* Nincsen. Szavazzunk! Ki az, aki támogatja a 16/1., Herman István képviselőtársunk által benyújtott javaslatot? *(Szavazás.)* Köszönöm. Ki az, aki ellene van? *(Szavazás.)* Ki az, aki tartózkodik? *(Szavazás.)* 3 tartózkodás mellett a bizottság többsége támogatta a javaslatot.

Van-e valakinek tudomása olyan módosító javaslatról, amely a bizottságunk tárgykörébe tartozik? *(Senki nem jelentkezik.)* Nincsen. Akkor a napirendi pont tárgyalását lezárom. A főosztályvezető úrnak köszönöm a közreműködést, és további jó bizottsági munkát kívánok!

A szakképzésről szóló T/4919. számú törvényjavaslat (Általános vita)

Következő napirendi pontunk a szakképzésről szóló törvényjavaslat általános vitájának a megkezdése. Tisztelettel köszöntöm Czomba Sándor államtitkár urat, illetve Odrobina László főosztályvezető urat. Parancsoljatok, parancsolj, Sándor!

Czomba Sándor (Nemzetgazdasági Minisztérium) szóbeli kiegészítése

CZOMBA SÁNDOR (Nemzetgazdasági Minisztérium): Köszönöm szépen. Elnök Úr! Tisztelt Bizottság! Kedves Résztevők! Tisztelettel köszöntök mindenkit! Tekintettel arra, hogy a törvényjavaslat általános vitára való alkalmasságáról tárgyalunk, engedjék meg, engedjétek meg, hogy néhány fontos alapkövet letegyünk itt az elején, hogy miért is volt szükség a szakképzési törvény átfogó módosítására, és milyen irányvonal mentén tervezzük ennek az átalakításnak a menetét, lényegét.

A szakképzés, a nappali rendszerű szakképzés egyik legfontosabb feladata kell legyen, hogy a munkaerőpiac igényeinek megfelelő képzés folyjon akár a szakközépiskolai, akár a szakiskolai rendszerben, de úgy zárójelben szeretném megjegyezni, hogy a felnőttképzési rendszert is ideértve, mert amikor erről, a szakképzési rendszer átalakításáról beszélünk, akkor nem hagyhatjuk figyelmen kívül - és vélhetően ez a tavaszi ülészakon elő is kerül - a felnőttképzési törvény átalakítását sem. Így alakul egy egységes egészé az a közös gondolkodásmód, amelynek a mentén a szakképzésben érdemi eredményeket remélünk, vagy lehet elérni.

Melyek azok a főbb sarokpontok, amelyek mentén gondolkodtunk? Egyrészt a gazdaság igényeihez történő hozzáigazítás, a szakképzési intézményrendszer és a térségi integrált szakképző központ rendszerének átlátható, koordinált és költséghatékony működtetése, a szakképzés szerepének erősítése a társadalmi felzárkóztatásban, és hogy szakképzett munkavállalóként lépjenek ki a munkaerőpiacra, illetve hogy a munkaerőpiacra történő lépése feltételül szolgáló, államilag elismert első képesítésüket az iskolarendszerű szakképzésben szerezzék meg a tanulók, a hallgatók.

Ennek megfelelően néhány olyan prioritás mentén vittük a törvénytervezetet, amelyek ezt a fajta gondolkodásmódot és célkitűzést segíthetik vagy segítik az elkövetkezendő időszakban. Ebből is néhány dolgot engedje meg a bizottság, hogy megemlítsék. Tehát itt a magyar állampolgárokkal azonos feltételek szerint szakképző iskolába járó minden tanulónak alanyi jogon jár iskolarendszerű képzésben szerzett gimnáziumi vagy szakközépiskolai érettségi, illetve az első OKJ-s szakképesítés a jelenlegi gyakorlattal megegyezően. A duális képzés általánossá tétele érdekében a gyakorlati oktatás mostaninál hatékonyabb támogatása, a tanulószövetség rendszerének a kiterjesztése, a szakmai vizsga lebonyolításának a világosabbá tétele, a szakképzési rendszer egyszerűsítése, a hatékonyság javítása, a munkaerőpiacra képzés és a foglalkoztathatóság javítása, a képzési idő és szakmai tartalom újragondolása a szükséges és elégséges elv alapján, a szakmai kompetenciák fejlesztése és a személyes kompetenciák fejlesztése, ideértve a kulcskompetenciákat is, illetve a rendszer költséghatékony működtetése.

Ha valaki a törvényt a mostani hatályoshoz hasonlítja, akkor az első pillanatra is lát a tartalmi elemekben is lényeges eltérést, ami a most hatályos törvényben hátul van, az előre került. Ez még önmagában érdemben úgy tűnhet, hogy nincs lényegi változás, de ha valaki megfigyeli, akkor ezek a változások, amelyek a struktúrájában, a szerkezetében fellelhetők, ez gyakorlatilag az iskolába való belépés, ott-tartózkodás és kilépés logikájának megfelelően próbálja azokat az alapvetéseket kezelni, amelyek a szakképzési rendszerben találhatók.

Egy nagyon fontos, lényeges kérdés itt a térségi integrált szakképző központok rendszerének az újragondolása, átgondolása, hiszen ahhoz, hogy ezek a célok, amelyeket az előbb itt felsoroltam, vagy amit nem soroltam fel, de célként megfogalmazódnak, teljesüljenek, ahhoz egy olyan intézményfenntartói rendszernek kell működnie, amely ezt a fajta gondolatot segíti. Lássuk be, hogy a térségi integrált szakképző központok létrehozásának az ötlete, mint javaslat és ötlet, az egy támogatható és támogatandó ötlet volt, a megvalósításba viszont finoman szólva is csúsztak be problémák. Ezért most számos esetben azt látjuk, hogy ez a szakképző központi rendszer van, ahol jól, van, ahol elégséges szinten, és van, ahol egészen rosszul működik. Tehát ahhoz, hogy itt stabil működtetési feltételek legyenek hosszú távon biztosítva, ahhoz a szakképzési rendszernek ezt a lábát is kezelni kell, és világossá, egyértelművé kell tenni. Persze, nem egyszerű a helyzet, hiszen 86 térségi integrált szakképző központ van jelen pillanatban Magyarországon, és ebből 63 az elmúlt években TÁMOP-os vagy TIOP-os források keretében jelentős fejlesztéseket hajtott végre, ami mögött még egyébként a fejlesztésekből kifolyólag 3-4-5 éves kötelezettségek vannak, amelyeket nem lehet figyelmen kívül hagyni a rendszer átalakítása kapcsán.

Az Országos Képzési Jegyzékkel kapcsolatban is hasonló tudnék elmondani, mint amit a tiszkkal kapcsolatban, hogy maga az ötlet mindenképpen támogatható és támogatandó volt, a képzési jegyzék rendszerének egyszerű, átlátható, modulrendszerű, egymásra épülő jellegét tekintve, azonban mára ott tartunk, hogy több mint 400 OKJ-s szakma van, és ha az elágazásokat, ráépítéseket vizsgáljuk, akkor 1300 fölött tartunk. Tehát magyarul: azt, amire eredetileg létrehozták, azt nem teljesíti jelen pillanatban, éppen ezért itt is egy átfogó módosításra van szükség, egyszerűsítésre ahhoz, hogy valóban elérje a célját.

A komplex szakmai vizsga megint úgy gondoljuk, hogy egy nagyon lényeges kérdés. Itt az állam szerepét feltétlenül hangsúlyozni, rögzíteni kell, az alapvető eltérés az, hogy a vizsgabizottságokban gyakorlatilag a három tagon kívül a kérdező tanárok intézménye már nincs jelen. Ehhez persze az a feltétel szükségeltetik, hogy a vizsgabizottsági tagok szakmailag felkészült emberek legyenek, és kvázi a kérdező tanár szerepét is be tudják tölteni egy-egy vizsga kapcsán. De ami a vizsgával kapcsolatban inkább nagyobb problémaként jelentkezik, az az, hogy jelen pillanatban előfordulhat az az anomália, hogy egy komplett szakmai vizsga 4-5 napig tart.

Tehát ezt úgy ítéljük meg, úgy gondoljuk, hogy semmiképpen sem szükséges és támogatandó. Azt, akit vizsgára engedünk, arról feltételeznünk kell, hogy ő egyébként vizsgaérett, és a vizsgán nem a 4-5 nap alatt kell ezt a vizsgabizottságnak bizonyítani az alkalmasságát, hanem a vizsgázónak kell az alkalmasságot, erre pedig a maximum 2 napos vizsgát elegendőnek ítéljük meg.

Nagyon lényeges kérdés az átjárhatóság kérdése, tehát az, hogy ha valaki a szakiskolai képzésben indítja meg az életét, és szeretne szakmát szerezni, és a későbbiekben úgy gondolja, tehetsége, ereje, finansziális lehetőségei, és sok egyéb más alkalmassá teszi őt arra, hogy esetleg érettségét is szerezzen, vagy netán főiskolai, egyetemi képzésben vehessen részt, ennek a feltételrendszerét a törvény visszatükrözze. Magyarul: legyen lehetőség az átjárhatóságra, legyen lehetőség arra, hogy a szakiskolai képzésből tovább lehessen lépni ebbe az irányba. Ezeknek a garanciális elemei is megtalálhatók a törvénytervezetben.

Az az alapelv, hogy az első, állam által elismert szakképzés megszerzése ingyenesen biztosítva legyen. Ez mind a szakiskolai, mind a szakközépiskolai képzés esetében

egyértelműen látszik. A szakközépiskola esetében az érettségivel együtt járó TEÁOR-szerinti munkakör betöltésére feljogosító bizonyítvány nem az első szakképesítésnek felel meg, tehát ez egy lényeges kérdés, mert az elmúlt időszakban számos vita vagy probléma forrását jelentette vagy jelenthette. Ezt nagyon fontos kérdés kezelni, hogy a szakközépiskolai vagy a szakiskolai elméleti és gyakorlati képzésben részt vevő pedagógusok és szakoktatók megfelelő számban és minőségben álljanak rendelkezésre a következő időszakban. Ez egy nagyon lényeges kérdés. Szüksége van a szakképzésnek azokra az oktatókra, akik az előző években a gyakorlatban szereztek tapasztalatot, adott esetben mestervizsgával rendelkeznek vagy kérjük, hogy rendelkezzenek, de emellett az is nagyon fontos, hogy pedagógiai végzettségük is legyen. Ez nem feltétlenül főiskolai, egyetemi végzettséget jelent, de hogy az, aki tanulóval foglalkozik, az a pedagógiai szinten is jártas legyen, ez egészen biztosan szükséges, és ez is visszatükröződik a koncepcióban.

Teljes egészében átalakul a tanulószereződés rendszere, szélesítjük a keresztmetszetét azoknak a tanulóknak, akik tanulószereződésben a következő időszakban részt vehetnek, és szeretnénk is támogatni azokat, akik mind a vállalati szinten, mind pedig a tanuló szintjén, akik részben hiányszakmákra képzik magukat, részben pedig a tanulószereződésben aktívan részt kívánnak venni. Ezzel együtt természetesen a két végpont is, a pályaaorientáció és a pályakövetési rendszer megfelelő működése is rendkívül fontos, ezeknek a garanciális elemei a törvénytervezetben megtalálhatók.

Összességében azt látjuk, hogy a céljainkat akkor tudjuk elérni, ha a gazdaság szereplői a szakképzés tekintetében a mostaninál lényegesen aktívabb szerepet töltenek be, ezért a gazdasági kamarákkal szoros együttműködésben dolgoztunk és dolgozunk, és fogunk a következő hónapokban is, hiszen számos olyan területen egyedül ők tudnak olyan információt adni, olyan információval rendelkeznek, amelyek a közös gondolkodásmódot előreviszik, előrevihetik. Köszönöm szépen, ennyit szerettem volna kiegészítésként elmondani.

ELNÖK: Köszönöm. Képviselői kérdések, hozzászólások, vita. Tessék, Sós Tamás képviselő úr!

Kérdések, észrevételek

DR. SÓS TAMÁS (MSZP): Elnök Úr! Államtitkár Úr! Elnézést a csúszásért, de azért vagyok helyzeti előnyben, mert Czomba államtitkár urat a foglalkoztatási bizottság ülésén is hallottam, tehát nagyon jól tudom, hogy miről szól.

Én alapvetően a hely szelleméből indulnék ki először. A bizottságunk neve Oktatási, tudományos és kutatási bizottság, és az alapvető problémám valójában ezzel az előterjesztéssel, hogy ez az előterjesztés nem súlyának megfelelően foglalkozik pedagógiai és nevelésméleti kérdésekkel.

Ilyen értelemben szeretném kiemelni, hogy magát az alapvetést is hibásnak tartom, hisz alapvetően a cégek elvárásaiból, elképzeléseiből indul ki, túlságosan a munkaerő-piaci elvárásokra épít, nem vitatva a gyakorlati képzés fontosságát, nem vitatva a keresletvezéreltséget és sok egyebet. Ugyanakkor úgy gondolom, hogy itt meg kellene felelni a tanulói és a szülői elvárásoknak is, ami ebben az előterjesztésben, úgy gondolom, nincs benne.

A tanulói képességek kialakítására nagyobb figyelmet kellene fordítani, hisz később is képeznie kellene magát - gondolom, újabb szakmát kellene elsajátítania, érettségit kellene szereznie -, ilyen értelemben én úgy érzem, hogy ez az előterjesztés a zsákutca jelleget erősíti. Tehát nem egy rugalmas, nem egy sokszínű, nem egy átjárható, nem egy egymásra épülő rendszer - a vitában majd lesz alkalom ezt kifejteni -, ráadásul az iskolarendszerűnél is megkülönbözteti a fogalmakat, a felnőttképzésnél is mondjuk akár az OKJ kapcsán, csak egy példát mondok.

Önök azonban látják a hibát, mert ugyan amikor létrehozzák ezt a gigarendszert, ezeket a monumentális, 10 ezer fős konserneket, amelyeket a szakiskolák helyett hoznak létre a tiszkek keretében, azért betesznek kivételeket. Reggel hallgattam az államtitkár urat, már ott - gondolom a lobbik eredményeként - megjelentek különböző érdekcsoportok kivételként, ön reggel szolt erről. Amit itt én szóba hoznék, az az, hogy az EU-s forrásoknál látják, hogy ha nem tesznek kivételt, elveszik a rendszer, tehát kivételre épül sok minden. Az agrár-szakképző intézmények köre szintén kivétel, mert tudják, hogy ebben a rendszerben nem tudják megvalósítani. Helyenként az '50-es évek MTH-rendszere köszön vissza, amikor központilag kívánnak meghatározni mindent, és én úgy érzem, hogy a jóslás kategóriája az, amit önök mondanak abban a vonatkozásban, hogy én mondjuk három vagy öt év múlva el fogok-e tudni helyezkedni, mert önök azért magukra vállalják a felelősséget. Hogyha én mondjuk most egy tizenéves fiatal vagyok, és mondjuk villanyszerelő szeretnék lenni, de ott csak lakatosképzés van, akkor nekem lakatosnak kell lennem. Igen ám, de hogyha ez a fiatal - tudjuk, hogy az egyharmaduk kiesik - kibukik, utána indul-e a következő évben ugyanilyen évfolyam? Csak a példákat mondom, azokon keresztül érzékelhető a dolog. Ráadásul ott is sántít, hogy a regisztrált álláskeresők száma ma közel 500 ezer. Ha azt nézem, hogy közben 50 ezer állásajánlat van, akkor mi történik azzal a 450 ezer emberrel? Itt önök komoly hiátussal rendelkeznek, nem tudnak választ adni erre. Tehát lekorlátoznak képzéseket, utána nem tudnak perspektívát nyújtani, mert magukra vállaltak olyat, amit szemmel láthatóan nem tudnak biztosítani. Ilyen értelemben hibásnak tartom magának az előterjesztésnek az egész alapvetését.

Rövidre fogom. Ilyen mértékű államosítás szerintem semmivel nem magyarázható. 5 ezres, 10 ezres tanulók, pedagógiai értelemben rideg, kezelhetetlen, érzéketlen, nem tartom jónak. A kerettanterveknél szerintem több, legalább két-három alternatíva kellene, és az a helyi mozgástér, amit önök ebben meghatároznak, szerintem az is nagyon kevés. És ugyan nagyon korrektnek tartom, amit az államtitkár úr reggel is mondott, meg most is mondott, mert érzi a problémát, hogy a kamarák hatására nem fognak megtámaszkodni a cégek - mitől támaszkodnának meg? Ráadásul ma már tudjuk, hogy a kamarák olyan jogosítványokat fognak kapni, amelyek bizonyos hatósági feladatokat is jelentenek. Annyi lehetőségük lesz, viszont azért felvetem a kötelesség oldalán, meg a felelősség oldalán, hogy gyakorlatilag ha nem tudják teljesíteni, amit vállaltak, akkor átadják az iskolának, és ott gyakorlati keretekben ezt minden további nélkül lehet, minden következmény nélkül meg lehet ezt tenni.

Zegzugos mintapéldák vannak, a minimálbérnek a 15 százalékának az egykettőszerese, és akkor azt kérdezem, hogy miért nem 18 százalék. Hiányoznak a háttérszámítások, mi nem kaptuk meg azokat - tudom, hogy a kormány elé ment ilyen, mi ezt nem kaptuk meg, miért nem kaptuk meg? A kormányrendeletek tervezeteit miért nem kapjuk meg, az lenne az igazi, ha megkapnánk, ha megkapnánk a tárca tervezeteit, mert akkor lehetne erről érdemben beszélni. Most önök kérnek tőlünk egy biankó csekket, kiállítjuk, és akkor azt csinálnak, amit önök gondolnak. Szerintem ez nincs jól.

A többit majd a parlamenti vitában. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm. Kucsák László kért szót, utána magam is hozzászólnék, aztán Cseresnyés Péter, Osztolján Ágnes és Ferenczi Gábor következnek.

KUCSÁK LÁSZLÓ (Fidesz): Köszönöm a szót. Tisztelettel köszöntök mindenkit, az államtitkár urat és minden tisztelt jelenlevőt! Az államtitkár úr a rövid bevezetőjében megítélésem szerint sok olyan kérdéstről, problémáról szolt egyfajta helyzetfeltárás jegyében, amellyel én magam abszolút azonosulok, legalábbis többségében mindenképpen, tehát a tiszkek működésére vonatkozó megállapításokkal, általában azzal, hogy célszerű lenne a jelenleginél mindenképpen intenzívebben, megfoghatóbban a gazdasági igényekhez igazítani

ezt az egész rendszert. Az egész anyag abból indul ki, hogy a szakképzésben tapasztalható problémák nem is csak az elmúlt egynehány esztendő problémái, hanem hosszabb időre vezethetőek vissza, és így tovább, én most ezeknek a felsorolásába nem kezdenék bele.

Magam nagyon fontosnak tartom azt, hogy a korábban létrejött tiszkrendszer érdemes újragondolni. Ezzel kapcsolatban az államtitkár úr is elmondta, hogy vegyes tapasztalatok mutatkoznak, vannak kifejezetten jól működő tiszkek, és vannak olyanok, amelyekről ez nem feltétlenül mondható el. Én ez utóbbihoz csatlakozni tudok - ezt korábban is volt alkalmam megemlíteni -: a fővárosi tapasztalatok ez utóbbit támasztják alá, tehát az ott létrejött, egyébként teljesen egyéni konstrukcióban összeállt tiszkek működésével kapcsolatban nagyon sok probléma tapasztalható. Fontos körülmény ebben persze az is, hogy az akkori vagy még a jelenleg is létező rendszerben kitalált regionális fejlesztési és képzési bizottságok sem váltották be az esetleg hozzájuk fűzött reményeket. Fontos az is - és erről esett szó -, hogy a folyamatban lévő, futó pályázatok fenntarthatóságát biztosítani kell, tehát ezzel bizonyosan igen sok tennivaló lesz a továbbiakban is.

Én néhány olyan szempontot szeretnék itt jelzésszerűen megfogalmazni, amelyre nyilván az általános vita során meg majd a későbbiekben is ki tudunk térni. Az előterjesztés maga ezt a bizonyos duális képzést irányozza elő. Az államtitkár különféle megnyilatkozásaiból is lehet tudni azt, hogy persze az alkotók is tisztában vannak azzal, hogy mondjuk a németországi gazdasági helyzet és a német gazdaság működése meg a magyarországi helyzet és a magyar gazdaság működése jelentős különbségeket mutat, erről egyébként akár megbeszélésen is esett már szó. Éppen ebből kiindulva is úgy gondolnám, hogy az, hogy a duális képzés felé haladna tovább a magyar szakképzés, egy lehetséges, létező, működőképes irány, ugyanakkor szerintem nagyon meg kellene fontolnunk azt, hogy a jelenleg létező négyéves szakképzés rendszerét ne borítsuk ki feltétlenül ezzel a megoldással. Szerintem nem lehet mindenre válasz a hároméves szakképzés vagy szakmunkásképzés - hogy is mondjam? - egyeduralkodóvá tétele. Ismereteim szerint a korábbi években az akkori ellenzék és az akkori kormánypártok között is egyetértés mutatkozott abban a vonatkozásban - ezt a parlamenti szavazás is demonstrálta -, hogy vannak olyan szakmaterületek, szakmacsoportok, ahol indokolt, hogy a korábbihoz hasonló módon ezt a három éves szakmunkásképzést vissza lehessen emelni, ezzel élt is egyébként elég sok képzőhely, ugyanakkor vannak olyan irányok, olyan területek, ahol ez nem feltétlenül lesz a ma meg a holnap kérdéseire válasz.

Az, hogy rugalmas rendszer jöjjön létre, mindenképpen fontos, éppen ezért szerintem ennek az új elképzelésnek egyfajta fokozatos bevezetése is indokolt lehet. Tehát az, hogy a gazdasági élet szereplői jelenjenek meg a duális képzésben, egy nagyon fontos - nagyon fontos! - irány, ugyanakkor szerintem azt is figyelembe kell venni, hogy jelenleg igen sok rendkívül jól felszerelt tanműhelyünk van, a tanműhelyekhez kapcsolódóan ott vannak a képzett munkaerők, amely munkaerőre szintén történt utalás, tehát ezt sem szabadna szerintem megkerülnünk.

Tehát egyfajta fokozatossággal lenne indokolt és célszerű áttérnünk erre a területre. Sós Tamás is utalt arra, hogy vannak speciális területek, például az agrárium világa, ahol ismert, hogy különféle egyeztetések, illetve elképzelések fogalmazódnak meg, amire tekintettel kell lenni.

Azt gondolom, hogy lesz miről érdemben beszélni majd a törvénytervezet kapcsán. A kiindulópont tehát abszolút indokolt és jogos, újra kell gondolni ezt az egész rendszert. Azt indítványoznám a magam személyében, hogy azért egyfajta fokozatossággal és lépésről lépésre haladva próbáljunk meg minden szempontot figyelembe venni annak érdekében, hogy egy jól használható, előremutató törvényünk állhasson össze.

A végén, ha versenyen kívül egy kérdést idebökhetnék még, akkor a szakképzési hozzájárulásról szóló törvényjavaslat kapcsán fogalmazódott meg egy bizottsági javaslat, és a

rendelkezésünkre álló információk alapján úgy tűnik, hogy ez talán nem kapott kormánytámogatást, tehát nem jelenik meg. Ha erről esetleg lehetne hallanunk most, vagy itt, a későbbiek folyamán, jöllehet nem ennek az előterjesztésnek a része, de szerintem fontos lenne erről tudnunk, mert bizottságiként ment be végül is egy olyan javaslat, amit azt hiszem, ellenszavazat nélkül fogadtak el a jelenlévők. Köszönöm szépen a figyelmet.

ELNÖK: Köszönöm. Magamnak adnám meg a szót, utána Cseresnyés Péter, Osztolján Ágnes, Ferenczi Gábor, akiket regisztráltam, és írom a többieket is természetesen.

Laci utolsó mondataihoz kapcsolódva, valóban az adótörvényeknek életbelépésük előtt 30 nappal elfogadásra, sőt kihirdetésre kell kerülniük. Talán ez a legfőbb oka annak, hogy némi aggály vetődött fel a két bizottsági módosító javaslattal kapcsolatban. Azt hiszem, az egyik a tisztek közvetlen szakképzési hozzájárulás fogadásáról szólt, a másik pedig a saját dolgozó nyelvoktatásának a korábbinál szűkösebb, de mégiscsak biztosított kereteiről. Majd valahogy különválasztjuk a válaszokban a jelen napirendtől, mert ez valóban érdekli a bizottságot.

Én 3+1 dologra hívnám fel a figyelmet. Az első a duális képzés, ami talán ennek a törvénynek a legfontosabb és a legpozitívabb eleme. Tehát hogy ez legyen a stratégiai cél, húsz év, a szakképzés bázisát jelentő nagyüzemek csődje, majd a tanműhelyi kapacitások létrehozása után húsz év elteltével fogalmazzuk meg azt a célt, hogy a valódi gazdaság keretei között keressék, kapják a fiatalok a gyakorlati képzést.

Azt gondolom, hogy ezt valamennyien messzemenően támogatjuk, ezt a stratégiai célkitűzést. De Kucsák László képviselőtársamnak igaza van, amikor arra hívja fel a figyelmet, hogy a német gazdaság és a magyar gazdaság nem ugyanaz. Nincs minden szakmában olyan cég, amelyik alkalmas a gyakorlati képzés kereteit biztosítani, vagy ha van is, lehet, hogy nem ott van földrajzilag, lehet, hogy a dunántúli régióban ez megvan, de Észak-Magyarországon nincs, vagy éppen fordítva.

Tehát mi egy olyan átállási folyamatot látunk biztonságosnak, amelyik nem egyik napról a másikra zárja le a tanműhelyek korszakát és tereli át a gyerekeket a valódi gazdaság keretei közé, amíg fokozatosan biztosítani tudjuk, hogy mindig legyen gyakorlóhely, akár még a régi tanműhelyi forma, akár az új céges forma. Ennek a finomhangolását várjuk a törvénytől, illetve azt, hogy erre választ adjon ez a jogszabály, hogy hogyan történik majd ez meg.

A második pont a szakmunkásképzés ideje. Valóban, ahogyan Laci utalt rá, előrehozott szakképzés formájában idestova két vagy három éve mód van arra, hogy kilencedik évfolyamtól gyakorlati képzést is megvalósító szakképzési osztályokat indíthassanak a szakmunkásképzők vagy szakképző intézmények. Többször megvitattuk, hogy ez jobb, mintha lemorzsolódnak és munkanélkülivé válnak a fiatalok. De azt is láttuk, hogy a négyéves szakmunkásképzést sikerrel végzi el a gyerekek közel 70 százaléka. A 30 százalék számára ez a szakmát, a végzettséget, a munkaerő-piaci esélyt jelenti, de a 70 százalék számára a négyéves szakmunkásképzés egy sokkal szélesebb alapozású közismeretre támaszkodva, nemcsak az adott szakma szerzését adja, hanem egy későbbi szakmaváltás közismereti alapját is adja. Erről lemondani értelmetlen dolog lenne.

Tehát azt gondolom, hogy a hároméves képzési forma egyedülként való kimondása nem jó. Azt a differenciált választ kell adnunk, ami biztosítja a hátrányos helyzetű, a nehezebben haladó gyerekek számára a hároméves képzést, és biztosítja egy szélesebb közismereti alapozást lehetővé tevő négyéves képzést is.

Ezt egyébként javasoljuk a köznevelési törvényben is átvezetni, de itt a szaktörvényben is.

A harmadik kérdés, tehát a duális képzés, a szakmunkásképzés után a harmadik az intézményfenntartás kérdése. Kik tartják fenn a jövőben a szakképző intézményeket? Az

állam, az állammal szerződő kamarai szervezet, illetve az önkormányzatok milyen módon vehetnek ebben részt?

Jelenleg az szerepel a tervezetekben, hogy középiskolai képzésben közreműködhetnek az önkormányzatok, ez a rossz szleng kifejezés, hogy azt szerződhetik vissza, a középiskolai, tehát érettségivel záródó képzéseket folytató intézményeket. Én ezt nem tartom megnyugtatónak, ezért azt gondolom, hogy nem középiskolai, hanem középfokú intézményeket tarthatnak fenn vagy működtethetnek az önkormányzatok, egészen pontosan azért, mert az intézmények nagy része integrált, szakközépiskolai képzést, szakmunkásképzést folytató, nagy integrált intézmények jöttek létre az elmúlt 10-15 évben. Két évvel ezelőtt még ez az integráció elért oda, hogy nem is találtunk tiszta szakmunkásképző intézményt, minden korábbi szakmunkásképző intézménynek voltak szakközépiskolai évfolyamai vagy osztályai is.

Az elmúlt két évben újból létrejöttek olyan intézmények, amelyek csak szakmunkásképzést folytatnak, talán 11 vagy 12 a számuk most, de részben azért, mert ezek már egy tiszta keretei között osztották szét a feladatokat, és így jöttek létre újból. De elenyésző. Tehát ahol mi metszeni akarjuk a rendszert, ott nincs metszévonal. Tehát nincs sima szakmunkásképző. Ezt szétszedni értelmetlen.

Laci is utalt erre, budapesti példa, 12 tisztkben több mint 110 szakképző intézmény összpontosul. Keresztbe-kasba vegyesen szakmunkás-, és szakközépiskolai képzés. Ezt szétszedni lehetetlen. Olyan ára van, infrastrukturális, intézményi, milliárdokra rúgó ára ennek a szétszedésnek, ami nem vállalható a mai időben, pazarlás.

Itt két út van előttünk. Vagy az, hogy mondjuk valamennyi szakképzéssel foglalkozó intézményt elviszi az állam vagy az állam által felkért kamarai szervezet, lehet, hogy ez látszik majd racionálisnak, én ezt egyelőre nem látom alátámasztottnak, vagy lehetővé tenni, hogy ne csak a szakközépiskolai, hanem a szakmunkásképzési formákat is üzemeltethesse az önkormányzat a visszaszerződés keretében.

Ez van a mögött a homousion-homoiusion vita mögött, hogy középfokú képzést vagy középiskolai képzést tarthat és üzemeltethet az önkormányzat. Mert ha csak középiskolait, akkor szét kell vágni ezeket az intézményeket; ha középfokú képzést, akkor nem vagyunk kénytelenek szétvágni ezeket az integrált intézményeket. Ez lett volna az első három.

Végül a plusz egy, az néhány apróság. Államtitkár úr, Sándor, te is beszéltél a pályakövetés fontosságáról - ezt én is fontosnak tartom. Javasolom, hogy gondoljátok végig annak a célnak a törvényben való megfogalmazását, hogy az állam az állam által rendelkezésre álló munkaerő-piaci, adózási és foglalkoztatási adatokból egy olyan nyilvános adatbázist képez, amely pontosan képet ad a szakképző intézmények eredményességéről, hogy az adott szakképző intézményből kilépő gyerekek hány százaléka helyezkedik el a szakmájában, milyen keresettel, milyen módon. Ugyanis ezek a nyilvános adatbázisok azok, amelyek részben a kamarai szereplők, de leginkább a szülők számára orientációval bírnak, segítséget nyújtanak abban, hogy érdemes-e ideadnom a gyerekeket. Ilyen nincsen, noha mind az APEH-nél, mind a munkaügyi központoknál, mind a társadalombiztosításnál rendelkezésre állnak ennek az alapjai adat formájában. Azért tartom ezt fontosnak a törvényben kimondani, mert az egyébként tiszteletreméltóan szigorú magyar adatvédelmi jogszabályok csak akkor teszik lehetővé ezeknek az adatok a kezelését, nyilvánosságra hozatalát, hogyha ezt törvény írja elő, és törvény biztosítja az adatgyűjtés és az adatkezelés jogosságát. Ha ezt nem tartalmazza a törvény, ezt kormányrendelet már nem tudja biztosítani. Márpedig a pályakövetésnek azt az amatőr korszakát, hogy az iskolák regisztrálják a saját gyerekeik ilyen-olyan elhelyezkedését, le kell zárni; nagy, nyilvános adatbázisokból kell generálnunk ezeket a mutatókat.

A plusz egyben a következő apróság az érettségi. Én azt gondolom, hogy az érettségi egységességét szeretnék fenntartani, és ezen belül, az egységes érettségi rendszeren belül

szeretnék biztosítani azt, hogy a diákok a szakképzésüknek megfelelő tárgyból is érettségi vizsgát tegyenek, de ezt élesen elválasztom attól, hogy egy NB II-es érettségit hozzunk létre, egy szakérettségit. Az '50-es években működött ez a kategória; emlékeznek erre, vagy nem emlékeznek, de tanulták vagy olvasták vagy tudják, hogy ennek a tartalma, súlya, minősége messze elmaradt a rendes gimnáziumi, középiskolai érettségiétől. Én tehát amellet vagyok, hogy a szakképzési tárgyak nyerjék el azt a jogot, hogy azokból érettségi vizsgát lehessen tenni, de az az egységes érettségi, amit a szakmunkástanulók, a szakközépiskolában tanulók szereznek, ne váljon el az egyéb érettségitől, tehát ne hozzunk létre egy másodlagos frissességű halat, amiről Bulgakov írja, hogy bűdös. (*Derültség.*) Ez nincs meg? A Mester és Margaritában megy Woland, és mondják, hogy ez másodlagos frissességű hal, mire mondja, hogy hát, az bizony bűdös. (*Derültség.*) Tehát nincs engedmény e tekintetben, mert ez nem jó, zsákutcába tereli vagy terelheti az ilyen vizsgát letevő gyerekeket is.

Én ezeket tartottam fontosnak az egyebek között elmondani, tehát duális képzés, szakmunkásképzés, a fenntartás, a pályakövetés, illetve az érettségi egységessége.

Cseresnyés Péter, Osztolykán Ágnes, Ferenczi Gábor és Pichler Imre következik. (*Cseresnyés Péternek:*) Parancsolj!

CSERESNYÉS PÉTER (Fidesz): Köszönöm szépen. Sok olyan érv hangozhat el, amely amellet szól, hogy ennek a törvénynek meg kell születnie, és ebben a formában kell megszületnie, akár lehet azt mondani, hogy nagyon jó, hogy az egységes követelményrendszer megfogalmazásra került, hogy a piaci szereplők belépnek a szakképzésbe, és hogy egy törvényi garancia is van arra, hogy ez megtörténjen, viszont - ahogy azt a felszólalásokból lehet hallani - sok kérdés vetődik fel a szakképzési törvénytervezet megfogalmazása kapcsán. Nem szeretném ismételni az előttem elhangzott dolgokat, de néhány gondolathoz mindenképpen szeretnék kapcsolódni.

Sós Tamás azt mondta, hogy gigarendszerek alakulnak majd ki abban az esetben, ha ebben a formájában kerül elfogadásra a törvényjavaslat. Énszerintem a gigarendszer nem emiatt fog kialakulni, hanem az előző 8 év át nem gondolt szakképzési koncepciótlansága miatt, többek között azzal, hogy a tiszkeket úgy hoztuk létre, hogy nem tudták vagy nem foglalmazták meg azokat az elvárásokat, amelyeket a tiszkeknek teljesíteniük kellett volna. Ezért különböző koncepciók és különböző elgondolások mentén alakultak meg a tiszkek. Mondok egy példát: Zala megyében két tiszke működik, az egyik teljes egészében önkormányzati fenntartással, és a megyéből több helyről tartoznak bele szakképző intézmények; a másik tiszke egy város által fenntartott, pontosabban nem is város által, hanem a város is részt vesz egy gazdasági társaságban, amely alkotja és működteti a tiszket, de ebben például már gazdasági társaságok is részt vesznek. De ettől függetlenül, hogy a megyében két tiszke van, mégis van olyan szakképző iskola, amely nem tartozik egyikhez sem, tehát tulajdonképpen a rendszeren kívül van, és majdnem hogy úgy képez szakmunkásokat, hogy nem tudja pontosan azt, hogy a piaci igénynek megfelelően teszi-e ezt, lehet, hogy éppen a szülői vagy éppen a tanuló elvárásoknak, későbbi elvárásoknak felel meg. Egységesítésre tehát mindenképpen szükség van.

A fő probléma nem az énszerintem, hogy gigarendszer alakul ki, hanem az a kérdés, hogy a koordináció a szakképzésben meg tud-e valósulni, megvalósul-e, és nemcsak megyén belül, hanem nagyobb térséget összefogva. Hiszen el kell mondani, hogy az előző időszakban például a szakképzésben, a nagykanizsai szakképző intézmények szakképzésében az is problémaként merült fel, amit Kucsák László képviselőtársam is említett már, hogy az rfb-k nem működtek megfelelőképpen, ugyanis Nagykanizsától 5 kilométerre már ott van Somogy megye határa, és a szakképzésben részt vevő tanulók számát tekintve körülbelül a tanulók 10-15 százaléka a megyehatáron kívülről jött be. És akkor, amikor Győrben, egy másik régióban, mint Somogy megye, ahova tartozik, eldöntötték azt, hogy Nagykanizsán milyen

szakképzéseket lehet elindítani, nem is vették figyelembe azt, hogy Somogy megyében esetleg milyen igények merülnek fel, és nem az iskolarendszeren belül, hanem a piacon milyen igények merülnek fel a szakképzés tekintetében.

Azt hiszem, hogy komoly átgondolásra van szükség a tekintetben, hogy hogyan lehet egységesíteni az elvárásokat, a piaci igényeket, ezt az egységesítést nagyon jól át kell gondolni, meg kell fontolni, és a területi igényeknek és a területi lehetőségnek megfelelően kell ezt megtenni. Ugyanis a finanszírozással is gondok vannak. A szakképzési hozzájárulásról már folyt egy nagyon komoly vita, és akkor, amikor normatívaként fogják majd megkapni a tiszkek - ha jól értettem a múltkori vitában - azt a bizonyos szakképzési hozzájárulást, és nem attól függ, hogy ki mennyi pénzből fog gazdálkodni, hogy mennyire ügyesen jár a pénze után, tehát ha normatívaként fogja megkapni ezt a pénzt, akkor nem biztos, hogy azok a tiszkek, amelyek eddig jól működtek, és jól koordinálták a szakképzést, ugyanahhoz a pénzhez hozzá fognak jutni, mint amihez eddig hozzájutottak. Egy óriási előnye viszont van ennek: hogy fenntartásra is tudják használni a pénzt, nem csak fejlesztésre, a szakképzés fejlesztésére, ugyanis ezeknek a tiszkeknek most a legnagyobb gondja az, hogy jönnek a fenntartókhoz pénzért, mert nem tudják megfelelően működtetni a saját tevékenységüket, a saját koordinációs tevékenységüket. Tehát ezt is meg kell oldani. Forrásoldalon jelen pillanatban nem megfelelően működnek a tiszkek, még akkor sem, ha szakmai tekintetben viszont a koordináció - legalábbis az én tapasztalatom szerint - jól működik.

Néhány dolgot szeretnék mondani, de úgyis majd a részletes vitában erre ki fogok térni, és módosító javaslatot is fogok tenni. Ha jól emlékszem, akkor az anyagban van szakmai vizsga alóli felmentés, de nem tartalmazza a felmentendők körében azokat a tanulókat, akik országos szakmai versenyeken kiváló eredményt értek el. Az eddigi gyakorlatot nem kellene kidobni, hogy ha én ezt félreértettem és nem olvastam jól az anyagot, akkor elnézést, de nem láttam benne ezt a kritériumot.

Ezeket a fiatalokat, akik az országos versenyen jó eredményt értek el, kivételként - mert motivációt jelentene számukra - kellene tekinteni.

Még felírtam egy-két dolgot, de nem akarom ismételni, mert kétszer, háromszor is elhangzott ugyanaz, hogy fokozatos legyen a bevezetés és a hároméves képzéssel óvatosan bánjunk, mert nem biztos, hogy mindenkinek megfelelő ez a hároméves képzés. Differenciáljunk, a lehetősége legyen meg, de ne általános elvként szerepeljen a későbbiekben. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Osztolykán Ágnes, utána Ferenczi Gábor!

OSZTOLYKÁN ÁGNES (LMP): Köszönöm szépen a szót. Megint egy érdekes helyzetnek lehettünk a tanúi, hogy a kormánypárti képviselők elmondják az ellenzék helyett is, hogy mit gondolnak a szakképzési törvényről.

ELNÖK: Azt gondoltok, amit akartok. *(Kucsák László: Én nem kaptam ilyen felkérést.)*

OSZTOLYKÁN ÁGNES (LMP): Legalábbis az én olvasatomban elhangzottak olyan kijelentések, amelyekkel maximálisan egyet tudok érteni. Nem fogom újra megismételni, de Kucsák képviselő úr szájából is hallottunk olyan mondatokat, amivel mi, ellenzéki oldalról is maximálisan egyet tudunk érteni, és az elnök úr is mondott olyan mondatokat, amivel szintén egyet tudunk érteni.

Most jöttünk a hétvégén haza Finnországból, ahol azt gondolom, hogy egy kiváló, sőt a legkiválóbb oktatási modellt nézhettük meg. Mi magunk is végiggondoltuk, hogy persze, ez

milyen sikeres és mennyire jó, és mennyire szuper ez az egész, de ez egy modell, amit mi ott láttunk. De nagyon jó volt, hogy a második napunk végén leültünk egy oktatási szakemberrel, aki elmondta nekünk, hogy igen, a finn modell egy fantasztikusan működő oktatási program, de egy az egyben nem adaptálható sehová.

Ugyanezt gondoljuk, hogy fontosnak tartottuk, hogy át kell alakítani a szakképzés rendszerét, de az volt a cél, hogy ha visszaemlékszik államtitkár úr, talán a legelső beszélgetéseinkre, akkor az volt a cél, hogy a munka becsületét visszaállítsuk, hogy a szakképzés, a szakmunkások becsülete ebben a társadalomban visszakerüljön a helyére, vagy a helyére kerüljön egyáltalán. *(Pokorni Zoltán távozik az ülésteremből.)*

Azt gondolom, hogy ha valaki azt mondja erről a tervezetről, hogy ez erre fókuszál, hogy a szakmunkás végzettségű emberek a társadalomban egy megbecsült helyen legyenek, akkor az valótlanságot állít. Mi inkább azt látjuk, és egyetértünk azzal, amit elmondtak előttem képviselőtársaim, hogy igen, a német gazdaság az német gazdaság, a magyar gazdaság az a magyar gazdaság. Valószínű, hogy ki kellett volna találni egy magyar modellt.

Mi azt látjuk, hogy nincs magyar modell, és azt látjuk, hogy a német modell pedig inkább egy kínai modell. Ha mellé tesszük azokat, amiket Sós képviselőtársam is kifogásolt, hogy nincsenek meg az oktatási, nevelési tartalmak ennek a törvénynek, akkor azt látjuk, hogy ha egy évre koncentrálnánk a fiatalok közismereti tantárgyakban való képzését, és a négy évet lecsökkentjük háromra, akkor azt látjuk, hogy elsősorban a kínai, koreai munkaerőpiacot jellemző, alacsony átlagműveltséggel és kis hozzáadott értéket termelő tömegmunkásokat fog ez a rendszer képezni. Köszönöm szépen.

(Az ülés vezetését dr. Pósn László, a bizottság alelnöke veszi át.)

ELNÖK: Köszönöm szépen. Ferenczi Gábor!

FERENCZI GÁBOR (Jobbik): Köszönöm szépen. Azzal kell kezdenem, egy kicsit szélesebb spektrumban vizsgálva a szakképzési törvény tervezetét, hogy mindaddig, amíg a gazdasági körülményekkel, a társadalmi, gazdasági demográfiai folyamatokkal nem tudunk mit kezdeni, addig azt gondolom, hogy egy ilyen átfogó szakképzési törvénynek semmilyen értelme nincsen.

Hogy mire gondolok? Lehet bármilyen hangzatos szövegeket beleírni ebbe az előterjesztésbe, melyek egyébként a kifejtésben sok esetben nincsenek összhangban a hangoztatottakkal, de amíg a középiskolás tanulók 39 százaléka azt mondja, hogy amint megkapja a bizonyítványt, rögtön külföldre megy dolgozni, addig felmerül a kérdés, hogy mi kiket és hová akarunk képezni?

Tehát elköltünk egy csomó pénzt a magyar szakképzésre, mintegy 1,7 millió forintba kerül átlagosan egy szakmunkásnak a kitaníttatása, utána pedig rögtön elmegy dolgozni Ausztriába mondjuk. És hogy a színvonallal is micsoda problémák vannak, egy magyar esztergályos, ha az iskolai tanmühelyből kikerül, egy cégnél azt sem tudja sok esetben, hogy hol is kell azt az adott gépet bekapcsolni, miközben hadd mondjak egy osztrák példát. Amikor először belép a tanuló az üzembe, rögtön tudja, hogy hogyan kell az adott koordinátákat bepötyögni abba a CNC-esztergagépbe, és azonnal el tud kezdeni dolgozni.

Tehát azt gondolom, hogy itt évtizedes lemaradásban vagyunk, és ezekre az alapvető problémákra, erre az alapvető diagnózisra úgy látom, hogy semmilyen orvoslást nem nyújt, sem a kormány, sem pedig maga a szakképzési törvény.

De a tiszkekkel, sokan felvetették, alapvető problémák vannak, ebben egyet tudunk érteni. Úgy látom, hogy a tiszkek bevezetése óta ezek feneketlen kútként működnek, ahová a végtelenségig lehet állami és uniós forrásokat betenni, de a befektetés abszolút nincs arányban az eredményességgel és a hatékonysággal. Egy komoly probléma, Kucsák kolléga felvetette,

hogy mi lesz az iskolai tanműhelyekkel, amelyeket súlyos anyagiakért fejlesztettünk az elmúlt években, hogy ha alapvetően a duális képzés, a duális modell alapján a cégekhez helyezzük át a tanulók gyakorlati oktatását. Számomra ez nem világos az előterjesztést olvasva. Hatalmas probléma van az OKJ-jegyzékkel, ahogy ezt említette államtitkár úr is, de nem tudjuk, hogy miként kívánják ezt átalakítani. *(Pokorni Zoltán visszatér az ülésterembe.)* Illetve alapvető problémám az is, hogy miközben az általános iskolából úgy kerülnek a gyerekek a szakképzésbe, hogy a többségük funkcionális analfabéta, itt egyet kell értek az MSZP-s kollégával, Sós képviselőtársammal, hogy bizony, a kompetenciákkal nagyon keveset foglalkozik az előterjesztés, tehát oktatási, nevelési kérdéseket nem boncolgat. Utal nagyon sokszor a köznevelési törvényre, arra a köznevelési törvényre, amit még az Országgyűlés el sem fogadott, és nagyon súlyos problémának látom azt is, hogy miként az elmúlt években a szakképzés sajnálatos módon folyamatosan a politika játékszere volt, úgy látom, hogy sajnos, ez a továbbiakban is így marad.

Én nem látom biztosítottnak azt, hogy a kamarák bevonásával megvalósítható lenne a politikamentesség, márpedig mi, a Jobbik részéről alapvetően abban hiszünk, hogy a szakképzésnek abszolút politikamentesnek és abszolút szakmai alapon mozognak kellene lennie. Dióhéjban ennyit szerettem volna mondani. Köszönöm.

(Az ülés vezetését Pokorni Zoltán, a bizottság elnöke veszi át.)

ELNÖK: Köszönöm szépen. Pichler Imre!

PICHLER IMRE LÁSZLÓ (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Úr! Mindig arra törekedtem, hogy röviden fogalmazzam meg a mondandómat, most is ezt fogom tenni.

Én természetesnek tartom azt, amit elmondott államtitkár úr, hogy az OKJ-s szakmák felülvizsgálatát, tehát hogy 400 szakma plusz ami még hozzá kapcsolódik, ezren felüli szakmák áttekinthetetlenek, tehát ezt rendbe kell tenni a következő időszakban.

Amit én feltétlenül meg gondolásra javaslok, az a három fős külsős bizottság vizsgáztatása, hogy a kérdező tanárok tulajdonképpen nem vehetnének részt a szakmunkásvizsgán.

Ha most összehasonlítom az érettségivel, ott is azért ott van egy elnök, ott vannak a kérdező tanárok, és a diákok szempontjából azért én nagyon fontosnak tartom azt, hogy a kérdező tanár jelen legyen. Hogy milyen szerepe legyen a kérdező tanárnak, az egy más kérdés.

A tiszkek mellett én is fontosnak tartom azoknak a saját, jól kifejlesztett tanműhelyeknek a további működtetését, amelyeket karban kell tartani. Biztos vagyok benne, hogy a tiszkek létrehozása 2003-2004-ben sok kívánnivalót hagyott maga után, hiszen ha belegondolok, az én városomban, amikor feltették a kérdést, hogy akarunk-e csatlakozni a tiszkekhez, akkor azt mondtam elsősre, hogy igen, természetesen, aki először lép, az kettőt lép, ugyanakkor viszont Pécshez, Baranya megye központjához nem tudtunk csatlakozni, el kellett mennünk Kaposvárra, és a megyén kívüli tiszkekhez tudtunk kapcsolódni - ugyanakkor próbáltuk természetesen fejleszteni a saját tanműhelyünket is. Ezt is végig kell tehát gondolni.

A hároméves és a négyéves képzési idővel kapcsolatban hadd említsem meg, hogy én természetesnek tartom azt, hogy vannak olyan szakmák, amelyeknek a képzési ideje három év, gondolok itt a kőműves, a bádogos vagy akár az asztalos szakmára. Viszont van olyan szakma, ahol talán a négy év sem elégséges, arra gondolok, hogy a szerszámkészítő szakma elsajátítása igencsak komoly előmenetelt, előtanulmányt igényel, és érettségéhez kötött szakmáról van szó. Ezért állítom én azt, hogy vannak olyan szakmák, amelyek három év alatt megtanulhatók, sőt talán az volna a célszerűbb, hogyha a gyakorlati időt pont az elméleti

rovására megfordítanánk, és azt mondanánk, hogy 60 százalék gyakorlati idő és 40 százalék elmélet, de, mondom, ezt nem lehet egy kaptafára húzni, és nem az a cél, hogy a hároméves képzést csak így tudnánk a közeljövőben elképzelni. Köszönöm szépen, ennyi lett volna.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Van-e egyéb hozzászóló? *(Cseresnyés Péter jelzésére:)* Tessék!

CSERESNYÉS PÉTER (Fidesz): Két-három mondatot szeretnék mondani, köszönöm szépen. Tulajdonképpen Osztolykán Ágnes és Ferenczi Gábor hozzászólására szeretnék egy-egy mondattal vagy összesen két mondattal reagálni a német modellel vagy éppen a tiszkkal kapcsolatban. Nem német modell lesz, ahogy én értem; abba az irányba mozdulunk el, azért, hogy a piac nagyobb szerepet kaphasson a képzésben, hogy a piaci igényeknek jobban megfeleljen a képzés. De attól függetlenül, hogy komoly kritikával fogadtam abban a bizonyos 2003-2004-es időszakban a tiszkek megalakulását, azt mondom, hogy vannak olyan tiszkek, amelyek ebbe az irányba mutatva jól tudnak működni abban az esetben, hogyha nem korlátozzák őket. Mondok egy példát - Nagykanizsáról van szó -: Nagykanizsán a tizsk úgy alakult meg, hogy intézmények és cégek vannak benne, olyan cégek, amelyek a szakképzésben részt vesznek a saját műhelyükkel, és a saját szakképzési igényeiknek megfelelően képzik a tanulókat. Mellette a tisztkben és az egyes intézményekben a tanműhelyek továbbra is megmaradtak, és azok a diákok, akik nem kapnak máshol, a piacon szerződést, azok a tanműhelyben kapják meg azokat az alapvető képzéseket, amelyek a szakma elsajátításához szükségesek. Tulajdonképpen ez a rendszer ebben a három-négy évben, amióta a tizsk Nagykanizsán működik, nagyon jól működik, sőt azt kell mondani, hogy azok a párhuzamok, amelyek addig megvoltak, eltűntek, hisz a tizsk koordinálta a szakképzést magát, nem kevés konfliktussal sikerült elérni két éven belül azt, hogy most nincs párhuzamos képzés, hanem meghatároztuk a városon belül azt, hogy melyik iskola milyen szakképzéssel foglalkozik. A rendszert tehát lehet jól működtetni, és azt hiszem, hogy a szakképzési törvény, ha ezt majd apróbb módosításokkal elfogadjuk, erre lehetőséget tud adni. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Én is köszönöm. *(Ferenczi Gábor jelzésére:)* Gábor még egyszer, parancsolj!

FERENCZI GÁBOR (Jobbik): Köszönöm szépen. Először a képviselő úr által elmondottakra szeretnék reagálni. Természetesen városon belül jól működhet ez, hogyha megszüntetjük a párhuzamos képzéseket, csak sajnos a tiszkek zöme nem úgy jött létre, hogy városon belül voltak össze intézményeket, ahogyan Pichler kolléga is említette, hogy akár még megyéken átívelő integrált központok is létrejöhetnek. Hogyha viszont a szülői, illetve a tanuló oldalt nézzük, nem voltak elragadtatva egyébként sem a szülők, sem pedig a gyerekek akkor, amikor egy adott szakmát választottak, és mondjuk 30-40 kilométerrel odébb volt lehetőség annak a tanulására, sok esetben nem volt biztosított a közlekedés, hogy a gyerekek eljussanak a tanműhelyekbe. Én azt sem gondolom, hogy több ezer fős intézményekben valóban biztosított lenne a gyermekközpontúság.

Még annyit hadd fűzzek hozzá, hogy azt láttuk az elmúlt 20 évben, és nemcsak az oktatás területén, hanem úgy általánosságban elmondható, hogy nagyon sokszor úgy igyekeztek átültetni különböző nyugati mintákat, modelleket Magyarországra, hogy azokhoz semmilyen háttérstudomány, semmilyen vizsgálat nem volt, és mindig utólag kellett belátni, hogy ezek a máshol jól bevált módszerek nálunk nem működnek. Lehet, hogy Hollandiában jól működnek a tiszkek, de egyáltalán nem biztos, hogy ez lenne a megfelelő intézményi forma, amihez ragaszkodni kellene.

Nekünk tehát ez a bajunk, és emiatt egyébként koncepcionálisan utasítjuk el az előterjesztést, mert ha a tiszkekről bebizonyosodott, hogy nem működnek, kudarcot vallottak, és ha sem anyagi források tekintetében nem váltották be a reményeket, sem a képzés eredményessége nem javult, akkor miért ragaszkodunk ahhoz, hogy a képzések alapjai az új szakképzési törvényben is mindenképpen a térségi integrált szakképző központok legyenek? Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen. *(Jelzésre:)* Kőszegi Zoltán, parancsolj, Zoltán!

KŐSZEGI ZOLTÁN (Fidesz): Köszönöm szépen, elnök úr. Én inkább véleményt szeretnék mondani. Az egyik, hogy a most a parlament előtt fekvő köznevelési törvényjavaslat és a szakképzésről szóló törvényjavaslatnak a vitáját szerintem együtt kellene kezelni, ugyanis a szakképzésben felvetett problémák már az alapképzésnél kezdődnek. Osztyokán Ágnes a finn példát mondta, én hadd mondjak egy brit példát! Körülbelül 15 évvel ezelőtt láttunk egy olyan modellt, amikor azt láttuk, hogy Angliában a gyerekek már az óvodában megismerkednek bizonyos olyan tevékenységekkel, amelyeket később majd szakmunkásként végezhetnek, mondjuk fúrtak-faragtak, falat építettek könnyített téglákból, s a többi. *(Közbeszólás: Jézus Mária!)* Ezek Magyarországon sajnos sem korábban, sem jelenleg nincsenek meg, sőt az általános iskolai képzésben teljesen lenullázódott a gyakorlati képzés - vagy nem tudom minek nevezem. A problémák tehát itt kezdődnek. Akkor, amikor a gyerekek bekerülnek a szakképzésbe, és azt mondjuk, hogy gyakorlatilag analfabétaként kerülnek ki a szakképzésből, és nem tudják megállni a helyüket, ennek már az általános iskolában megágyazunk. Jó lenne tehát, hogyha először az általános iskolában raknánk rendet, és úgy terelnék a szakképző intézményekbe a gyerekeket, hogy céllal megy oda a gyerek, és nem a maradék megy a szakmunkásképzésbe vagy a szakképző iskolába. Ez az egyik, amit rendezni kellene.

A finn példával kapcsolatban: körülbelül 12-15 éve ismerjük a finn példát, és el kell hogy mondjam, hogy valóban úgy tűnik, hogy Finnországban az működik, de a finn gyerekek többsége semmivel sincs jobb helyzetben, mint a magyar gyereket. Ezt konkrétan tudjuk, ugyanis a mi szakképző iskolánknak több mint tízéves kapcsolata van finn középiskolákkal, és a finn középiskolásokkal végzett közös munkában, közös tevékenységben kiderült, hogy semmivel sem kreatívabbak, semmivel sem magasabb az átlagműveltségük, és sorolhatnám. Lehet, hogy Finnországban ez valahogy működik, csak nem lehet áttelepíteni. Tehát ilyen példákat hozni, hogy mi van Hollandiában, mi van Finnországban - ezt mások is elmondták már - fölösleges. Érdemes kimazsolázni ezekből a jó dolgokat, de mindenképpen egy magyar utat kell találni. És egy biztos: az általános iskolának a szakképzéssel való összekapcsolása nélkül nem fogunk eredményt elérni.

A tisztek mellett pedig szeretnék kiállni. Ahogy általában az életben is úgy szokott lenni, hogy ha a megfelelő helyen a megfelelő ember van, ott működnek a dolgok, tisztesség kell, becsület kell, olyan hozzáállás kell az intézményvezető, a pedagógusok részéről, és jó szervezés kell. A minálunk működő tisztk 3500 gyerekekkel rendkívül jól működik, és mintaértékű, úgyhogy akár ez is lehet egy működő modell és követendő példa. Énszerintem nincs egyedüli megoldás, nincs egyedül üdvözítő megoldás, többféle megoldás van, és az lenne a cél, hogy mondjuk területekre, földrajzilag is és szakmailag is lebontott területekre próbáljunk meg koncentrálni.

Utolsó mondatként pedig azt szeretném megerősíteni, amit a korábbi módosítómban is elmondtam, hogy ha elszakítjuk az elméleti képzést vagy az iskolát a gazdasági szereplőktől, hogyha ezt teljesen külön útra tereljük, akkor nem fogunk eredményt elérni, az biztos. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönjük szépen. A hozzászólásokat lezártuk.

Zoltánnak mélységesen igaza van abban, hogy a magyar közoktatásban ez a fajta nevelőiskolai profil elvékonyodott, sok esetben meg is szűnt. Nem egy elemből áll ez, tehát nemcsak az egykori gyakorlati foglalkozás vagy politechnika-oktatás visszasírásáról szól ez a - nagyon nem szeretem ezt a kifejezést: - a munkára nevelés, mert nem a munkára kell nevelni, hanem teret kell engedni annak, hogy fát faragjon, falat építsen, házat építsen, veteményezzen, kertet ásson, ehhez időt kell biztosítani a gyerekeknek az iskolai keretek között. Ceterum censeo az egész napos iskola például erre is módot adhat, hogy ilyen lazább foglalkozásoknak időkeretet biztosít.

Államtitkár úr, úgy látom, a főosztályvezető úr lelépett, úgyhogy neked kell egyedül válaszolnod a kérdésekre. *(Czomba Sándor: Egy másik bizottságba ment át.)* Parancsolj!

Czomba Sándor (Nemzetgazdasági Minisztérium) válaszai, reflexiói

CZOMBA SÁNDOR (Nemzetgazdasági Minisztérium): Köszönöm szépen. Elnézést, egy másik, az önkormányzati bizottságban párhuzamosan folyik a vita, a főosztályvezető úr ezért ment el, de megpróbálom én megválaszolni a legfontosabb kérdéseket.

Sós Tamás képviselő úr azt mondta, hogy a pedagógiai kérdésekkel nem foglalkozik a törvény, és kvázi én azt hallottam ki belőle, hogy gyakorlatilag egy szakbarbár törvényt készítettünk, amely elsősorban a szakmáról szól, és nem foglalkozunk a pedagógiai lábbal. Én meg azt mondom, hogy - ahogy itt el is hangzott - a köznevelési törvény és a szakképzési törvény igen szoros kapcsolatban van egymással, és azok az alapvetések, azok az alapkritériumok, amelyek a pedagógiai lábát hivatottak megalapozni, a köznevelési törvény szerves részét képezik. Ezen kívül jeleztem, és nagyon fontosnak tartjuk mi is azt, hogy rendkívül fontos, hogy akik bármilyen szinten, vállalati, gyakorlati szinten vagy szakmai elméletet oktató részt vesznek a szakképzésben, azok jól felkészült szakemberek legyenek, és a szakmáért melletten feltétlenül szükséges az a fajta pedagógiai véna, ami ahhoz szükséges, hogy gyerekekkel foglalkozzanak, gyerekeket neveljenek. Ez feltétlenül szükséges, és ennek a garanciális elemei meg is találhatóak a törvényben.

Elhangzott itt az, hogy gigarendszer épül fel. Itt csatlakoznék képviselőtársamhoz: valóban az van, hogy ennek a gigarendszernek a felépítése nem most kezdődött. A jelenleg hatályos rendszer azt mondja, hogy 1500 fő alatt nem lehet tiszket létrehozni. Mi - jeleztem - számos esetben sajnos kényszerpályán mozgunk, tehát akkor, amikor a 83 tisztkből szeretnénk szűkíteni a keresztszektet, szeretnénk egységessé, átláthatóvá tenni, akkor bizony szűk a mezsgye, amelyen mozogni tudunk, úgy, hogy egyébként nagyobb bajt ne okozzunk, mint amit ennek a rendszernek az átalakítása jelenthet.

Központilag határozunk meg mindent - ez is kritikaként fogalmazódott meg. A helyzet az jelen pillanatban, hogy ha nem lennének a kerettantervek, most az iskolák, a nappali rendszerű iskolák kínjukban - már bocsánat a kifejezésért! - azt teszik, hogy a modulrendszerű képzésnek megfelelően a modulokat próbálják tantárgyasítani, merthogy gyakorlatilag semmiféle számarvezetőjük nincs. Ez a helyzet jelen pillanatban. Tehát létezik, él, működik a rendszer, csak a lovak közé dobtuk gyakorlatilag a gyeplőt. Ezért fontos az, hogy egy olyan egységes keretrendszer működjön, amelyben ezek a kritériumok teljesülhetnek.

A teljes munkaerőpiac problémáját a szakképzési törvény nyilván nem fogja megoldani, erre azért szeretném felhívni a figyelmet. Most számos esetben jött az, hogy na de mi lesz ilyen demográfiai helyzet mellett, ilyen munkaerő-piaci helyzet mellett, ilyen alacsony foglalkoztatás mellett, s a többi, s a többi. Tény és való, de önmagában a szakképzési törvény ezt a problémát nem oldja meg. Hosszú távon képes vagy képes lehet arra, hogy ne termelődjön újra a munkanélküliség Magyarországon - és ez egy rendkívül fontos kérdés. Amikor vállalatok érdeklődnek irányunkban, akár kicsik, akár nagyok, az első három kérdés

egyike egészen bizonyosan az, hogy rendelkezésre áll-e megfelelő számban és minőségben humánerőforrás. És ha őszinték akarunk lenni, akkor bizony nem mindig határozott igen a válaszuk, hogy finoman fogalmazzak. Tehát baj van, komoly baj van, és a felnőttképzés tekintetében is és a nappali rendszerű szakképzés tekintetében is legalábbis kötelező feladatelvárás a részünkről, hogy ne termeljük újra, és ne azért induljanak adott esetben adott szakmák azért, mert a tanuló azt szeretné, mert a szülő azt szeretné, mert a pedagógusok ilyen képzettségűek és mert ilyen iskolai tanműhelyem van, mert jelen pillanatban számos esetben ezek az alapvető kritériumok, amelyek meghatározzák a beiskolázást.

A kamarák szerepe. Itt szeretném felhívni a figyelmet arra, amit hangsúlyoztam, de akkor még egyszer hangsúlyoznám, hogy a kamarák szerepe óriási, de a feladatuk mellett a felelősségük is óriási. Tehát amikor mi velük tárgyalunk, és különböző gondolatok mentén próbáljuk a szakképzési rendszert átalakítani, akkor bizony a feladat mellett meg a lehetőség mellett a felelősség kérdése is nagyon komolyan felmerül, hiszen ez egy lényeges kérdés.

A tisztek újragondolása. Én itt nem mennék ebbe bele, szerintem az általános vitában lesz majd lehetőségünk arra, hogy a tisztekről átfogó módon beszéljünk.

Az rfbk-k is elhangzottak itt, és ezt nem említettem, pedig fontos kérdés. Az alapvető kérdés nem az, hogy regionális szinten működnek, vagy megyei szinten működnek, vagy milyen szinten működnek, hanem az, hogy a feladatukat be tudják-e tölteni vagy sem. Ha be tudják tölteni, akkor van létjogosultságuk, ha nem, akkor nincs. Mi a feladat? Az rfbk feladata az, hogy regionális szinten beazonosítsa a hiányszakmákat, beazonosítsa a túlképzéseket, ehhez nyilván valamiféle adatbázisra meg minden egyébre kell támaszkodnia, hogy egyáltalán esélye legyen valamit mondani. Jelen pillanatban az a helyzet, hogy ha megnézzük, az rfbk-k kapcsán a hiányszakmák meg a túlképzések tekintetében igen széles spektrumot látunk, és a helyzet, ami még elszomorítóbb, az az, hogy az rfbk meghozza a döntését: ez hiányszakma, ez túlképzés, jelzi ezt a tisztek meg a felnőttképzés felé, majd senki nem veszi komolyan - tisztelet a kivételnek. Magyarul semmiféle szankció nincs mögötte, hogyha az rfbk mondjuk túlképzésre beazonosít egy szakmát, és a tisztk mégis elindítja mondjuk a nappali képzésben, semmiféle probléma nincs, az állam ugyanúgy lefinanszírozza - akkor mi értelme van? Itt tehát a lényeg az, hogy szükséges-e vagy sem, és ha igen, akkor, meggyőződésünk, hogy a megyei szintű sokkal hatékonyabb, mert ha csak egy régiót, az észak-alföldi régiót veszem, teljesen más Szabolcs-Szatmár-Bereg megye helyzete, meg teljesen más Jász-Nagykun-Szolnok megye helyzete. Magyarul regionális szinten nem biztos, hogy azonosítani lehet a problémákat.

A duális képzés kapcsán többször előjött hogy hároméves, négyéves, hány éves, meg egyáltalán a duális. Szeretném jelezni, hogy az, ami a törvénytervezetben van, magyar modell, az nem a német modell - de jó lenne, ha a német modell lenne! Németországban az a helyzet, hogy a tanuló megkeresi a vállalkozót, a vállalkozó hajlandó vele tanulászerződést kötni, összejön a létszám, és a vállalkozó szól, hogy, kedves állam, itt van húsz ember, oldd meg nekik az elméleti képzést, jó napot kívánok! És a teljes költséget a vállalkozás fedezi. Ami itt előttünk van, ez nem az, bár így lenne, de sajnos nem tartunk ott. Ez tehát egy magyar modell, amelyben az a fajta szemléletet van, amely a vállalkozásokhoz közel hozza gyakorlatilag. És itt a magyar vállalkozásoknak is át kell menniük - hogy mondjam? - egy kis agymosáson abból a szempontból, hogy ne csak úgy tekintsen a tanulóképzésre, hogy üsse kavics, foglalkozom vele, de mit adtok érte, vagy belekerül-e ez nekem esetleg egy pár forintba? És nem azt látja, hogy az a jövője, az a tanuló, akit oda beiskoláz, vagy az, akit maga mellé vesz, az jelenti az ő vállalkozásának a jövőjét. Ez sem Németország, ez Magyarország. Tehát nem lesz egyszerű ezt a fajta szemléletet sem átvinni, de mindenképpen fontos. *(Osztolján Ágnes: Miért jelenti az a jövőjét?!)*

A négyéves képzés, hároméves képzés... *(Osztolján Ágnes az elnökkel egyeztet.)* Tessék? Bocsánat, végigmondom, jó? Aztán szívesen válaszolok, ha tudok. Tehát a négyéves,

hároméves, hány éves képzés kapcsán arra szeretném felhívni a figyelmet, hogy mind a köznevelési törvényben, mind a szakképzési törvény tervezetében megvan a három évtől való eltérés lehetősége. Lehet, hogy ez így nem olvasható egyértelműen ki, de a köznevelési törvényben van egy fél mondat, amely arra utal, hogy a szakképzési törvényben meghatározottak szerint, a szakképzési törvényben pedig az szerepel egyértelműen, hogy az országos képzési jegyzék fog majd arról szólni, hogy adott esetben egy szakma három év alatt vagy uram bocsá' négy év alatt, vagy két év alatt, vagy öt év alatt, vagy nem tudom hány év alatt teljesíthető. Tehát a lehetőség adva van. A kamara most dolgozza át az országos képzési jegyzéket, bevonva ebbe nagyon sok vállalkozást.

Nyitottak vagyunk a probléma kezelésére, tehát ha egy szakma, az építőipar egyébként tipikusan jelezte már a magasabb képzettségűek esetében, hogy számára ez a hároméves képzés egy kicsit szűk keresztmetszetnek tűnik, de mondtuk, hogy megnézzük a lehetőséget, de a törvény a lehetőséget meghagyja ennek a mozgástérnek.

Intézményfenntartás. Elnök úr jelezte, hogy most akkor kamara, önkormányzat, egyáltalán kik lesznek azok. Az intézményfenntartás abból a szempontból lényeges kérdés, hogy azt a fajta egységes akaratot, amelyet a szakképzés átalakításában szeretnénk végrehajtani, azt vajon, mi módon tudjuk megtenni, ha egyébként 8-10 fenntartója van, vagy lehet a szakközépiskolai rendszereknek, és ide belegondolom a szakiskolát is.

Tehát itt az intézményfenntartással kapcsolatban a kamarának intézményfenntartói szerepet nem nagyon szánunk és nincs is ez most benne a tervezetben. Más lábakon van neki lehetősége részt venni majd a képzésben.

A pályakövetéssel abszolút egyetértünk. Van egy program, a TÁMOP 2.2.2., az a lényege, hogy uniós forrás bevonásával elég jó állapotban, előrehaladott állapotban vagyunk egy ilyenfajta adatbázis, egy komplett adatbázis létrehozására, ami messze nemcsak a szakiskolák vagy a szakképző iskolák adatbázisára támaszkodik majd.

Az, hogy törvény tartalmazza taxatív, ezt meg fogjuk nézni majd adott esetben, és ha nem olvasható ki a szándék, akkor nyitottak vagyunk egy ilyenfajta módosításban.

A vizsgaszabályzat: itt Cseresnyés képviselőtársam jelezte, hogy ha a versenyeken valaki jól szerepel, csak egy mondat erejéig, hogy nem a törvény, hanem a vizsgaszabályzat fogja tartalmazni, de a lényeg az, hogy ennek a lehetőségét megteremtjük természetesen.

Osztolykán Ágnes képviselő asszony, alelnök asszony mondta, hogy a finn modell jó, de nem adaptálható. Igen, én is jártam annak idején ott, nekünk is volt egy testvérvárosunk, a vásárosnaményi szakképző iskolának, jártunk ott és irigykedtünk, ez tény. Ez 15 évvel ezelőtt volt. Irigykedtünk a miatt a rendszer miatt, hogy ott milyen remekül zajlik az élet. Nyilván más a helyzet, a gazdaság helyzete is, és a társadalmi beágyazódás is egészen más. Én azt tudom itt mondani, hogy ez a fajta modell, ez a német modell magyar adaptációját kezdtük meg ezzel a törvénytervezettel, de ez a vállalkozások, a kamarák, a gazdasági szereplők nélkül egyszerűen nem lehetünk sikeresek, ha nem tudjuk őket érdekeltté tenni ebben.

A munka becsülete nem hétfőről keddre virradóra ment el, vissza se ilyen hirtelen fog érkezni. Ahhoz nyilvánvalóan jól felkészült szakembereknek kell lennie, megfelelő képzettséggel bíró embereknek kell lennie. Itt azért azt is tipikusan látjuk, hogy magyar hegesztők számos esetben, mondjuk a német legkiválóbb vállalatoknál, cégeknél a hegesztősoron mondjuk a fele magyar. Tehát ez nem azt jelenti, hogy a magyar ember nem tud és nem képes olyat produkálni, amit szeretnénk, még azzal sincs nagy bajunk, ha valaki egyébként egy-két évre kimegy külföldre, gyakorlatot meg erőt szerezni, majd visszajön, és itthon hasznosítja a tudását, ezzel önmagában semmi baj nincs. Nyilván hosszú távon mi azt szeretnénk megoldani, hogy ha ezt a külföldi kirándulást minél rövidebbre, vagy egyáltalán nem is kellene igénybe venni ahhoz, hogy a magyar jól felkészült szakember, legyen az hegesztő, legyen az szerkezetlakatos vagy bármilyen szakmában lévő, idehaza tudja kamatoztatni a tudását.

Ferenczi Gábor képviselő úr itt jelezte, hogy rengetegen mennek külföldre, mondom: önmagában a probléma nem az, hogy mennek, az a baj, ha ott is maradnak, és ahhoz, hogy visszajöjjenek, ahhoz megfelelő jövedelmi viszonyokra és munkahelyekre van alapvetően elsősorban szükség. A színvonalbeli problémákkal kevésbé van baj. Azt gondolom, főleg akkor lesz kevésbé gond, ha ezt a fajta vállalkozói attitűdöt most a törvényben szeretnénk megvalósítani, hiszen a másik mondatában azt mondta, hogy a magyar esztergályos azt se tudja sokszor, hogy hol kell bekapcsolni a gépet. Remélem, nem így van, én is esztergályosként végeztem egy szakközépiskolában annak idején, de nem versenyeztem volna egy szakmunkásiskolában végzettel, az egészen biztos, mert labdába se tudtam volna rúgni mellette, mert ő egy hétig volt gyakorlaton, én pedig egy napig hetente.

Tehát nyilván egészen más a helyzet.

Ezért nagyon fontos az, hogy vállalati körülmények között, élesben történjen meg, nem a kilencedik évfolyamon, mert ott még nincs kitől számon kérni bármit, de a 10., 11. vagy 12. évfolyamon vagy magasabb évfolyamokon kint legyen éles körülmények között, egészen más egy parapet falat felhúzni az iskolai tanműhelyben, és egészen más ezt éles körülmények között megtenni.

A tiszkekkel kapcsolatban részben osztjuk az ön álláspontját. Valóban komoly gondok vannak, csak a mosdóvízzel együtt nem szeretnénk a gyereket is kiönteni. Tehát azokat a jó tapasztalatokat, amelyeket érdemes hosszú távon is fenntartani, azokat szeretnénk megtartani.

Mi lesz az iskolai tanműhelyekkel? Ez is egy nagyon lényeges kérdés. Szeretném felhívni mindenkinek a figyelmét, hogy szó sincs arról, hogy azok a tiszkes tanműhelyek, amelyeket most több milliárd forintból, korszerű technológiával felszereltek, azokat most ott hagyjuk porosodni. Isten őrizzen, hogy ez így történjen, mind az alapoktatásban, tehát mind az első évfolyamon, a kilencedik évfolyamon történő szakképesítésben, de akár a többi évfolyam esetében is, itt elhangzott az előbb többször, hogy mi lesz azokkal, jó lenne, ha nem egyszerre lépne életbe a törvény, mert mi van akkor, ha mondjuk Szabolcs-Szatmár megyében CNC-esztergályosokat éppen nem keresnek, de szeretne CNC-esztergályos lenni.

Tehát a lehetőség arra, hogy a tiszkekben folyjon gyakorlati képzés, akár tizedik, tizenegyedik vagy tizenkettedik évfolyamán, meglesz. Ezt szeretném hangsúlyozni. Tehát nem szeretnénk, ha ezek a tanműhelyek az enyészetnek indulnának.

Hogy az OKJ hogyan alakul át, én itt arra szeretném kérni a képviselőtársamat, aki kérdezte, hogy az általános vitában beszéljünk erről, ígérem, hogy választ fogok rá adni, csak ez is egy olyan lélegzetvételi dolog. Tehát ahogy az elején mondtam, hogy egy egyszerűbb, átláthatóbb, szűkebb, tehát az a 401-néhány szakmából 101-néhány szakmát szeretnénk, ha lenne, de ez csak a váza, a tartalmát tekintve beszéljünk majd erről.

Az általános iskola: mélységesen egyetértek és jómagam is számos esetben szoktam ezt jelezni és mondani, hogy addig, ameddig a szakközépiskolában vagy a középfokú intézményekben a 2,00 a mérvadó, a belépés feltétele, és a 2,00 számos esetben gyakorlatilag azt jelenti, hogy ezeknek a tanulóknak egy jelentős része a „szabaduljunk meg” elv alapján kerül oda, és funkcionális analfabétákat képzünk, belőlük nem lehet jó szakembert képezni, vagy borzasztó nehéz lesz. Tehát aki nem tanulja meg a kör kerületét kiszámolni nyolc éven keresztül, tartok tőle, hogy a következő háromban sem fogja megtanulni, és ez komoly problémákat vet fel.

Tehát rendkívül fontos az, hogy az alapfokú és a középfokú oktatás egymásra épülve legyen, vagy lehet csak hatékony. Köszönöm szépen, elnök úr.

Határozathozatal az általános vitára alkalmasságról

ELNÖK: Én is köszönöm. Az általános vitára való alkalmasságról döntünk. Kérdezem, ki az, aki általános vitára alkalmasnak tartja a szakképzési törvényt. Aki igen, az kérem, most emelje fel a kezét! (Szavazás.) Köszönöm. Aki ellene van? (Szavazás.)

Osztolykán Ágnes kért, hogy mondjam be, hogy ellene van. Tehát 4-en vannak ellene. A bizottság többsége mellette volt. Tartózkodás? *(Nincs jelzés.)* Nincs.

Tehát általános vitára alkalmasnak tartottuk. Kisebbségi és többségi előadó állítása szükséges. Szerdán lesz a vita, első napirendként, időkeretes, vezérszónokos vita.

Mivel Kucsák Lászlót kértem, hogy legyen a törvény vezérszónoka részünkről, valaki másnak kellene a többségi álláspontot elmondania. *(Cseresnyés Péter jelentkezik.)* Cseresnyés Péter a többségi előadó, ha egyetért vele a kormányoldal. *(Nincs jelzés.)* Úgy látom, hogy nincs heves tiltakozás. Az ellenzéki, kisebbségi álláspont előadója? *(Ferenczi Gábor jelentkezik.)* Ferenczi Gábor. Köszönöm szépen

Államtitkár úr, további jó bizottságjárást, jó munkát! *(Dr. Czomba Sándor távozik az ülésteremből.)* Szerdán le is zárul az általános vita, tehát aki módosítót akar benyújtani, az figyeljen rá, hogy szerdán az általános vita lezárultáig ezt tegye meg.

Magyarország 2012. évi költségvetéséről szóló T/4365. számú törvényjavaslat

A következő napirendi pontunk a költségvetéshez benyújtott módosító javaslatok megvitatása. Nincs sok, tehát még jut idő talán ebédelni. Kiosztottuk, ott van mindenki előtt.

A 12. oldalon kezdünk, a 191. számot keressük, Rogán Antal képviselőtársunk javaslata, szakkollégiumok plusz 600 millió, területi hátránykiegyenlítést elősegítő programok és szakkollégiumok.

A bizottság hatáskörébe tartozó kapcsolódó módosító javaslatok megvitatása

Van-e valaki jelen a javaslattevő nevében? *(Nincs jelzés.)* Nincs. Az előterjesztő álláspontja?

KOLESZÁR KATALIN osztályvezető (Nemzetgazdasági Minisztérium): A Nemzetgazdasági Minisztérium és a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium egyeztetett álláspontját tudom mondani erre az indítványra: támogatott javaslat.

ELNÖK: Köszönöm. Kérdés, észrevétel, hozzászólás? *(Nincs jelzés.)* Szavazás! Ki az, aki támogatja Rogán képviselőtársunk javaslatát? Kérem, most szavazzon! *(Szavazás.)* Köszönöm. Ki az, aki ellene van? *(Nincs jelzés.)* Ki az, aki tartózkodott? *(Szavazás.)* 1 tartózkodás.

A többség támogatta.

Az 53. oldalon a 464/1., Hiller képviselőtársunk javaslata, jelentős összeget, 19 milliárd forintot kíván az egyetemek, főiskolák dologi kiadásaira biztosítani. Van-e, aki a javaslattevő nevében szólni kíván? *(Nincs jelzés.)* Nincs. Az előterjesztőt kérdezem.

KOLESZÁR KATALIN osztályvezető (Nemzetgazdasági Minisztérium): Nem támogatjuk.

ELNÖK: Kérdés, hozzászólás, vita? *(Nincs jelzés.)* Szavazás. Ki az, aki támogatja a javaslatot? Kérem, most szavazzon! *(Szavazás.)* 1 igen. Ki az, aki ellene van? *(Szavazás.)* 2 nem. Ki az, aki tartózkodik? *(Szavazás.)* A bizottság többsége tartózkodik, nem kapta meg az egyharmadot.

Az 55. oldalra lapozunk, a 489/1., Tukacs István és Veres János képviselőtársunk 600 millió forintot a nyírbogárdi Vántus István általános iskola felújítására javasolnak. Van-e a javaslattevő nevében szólni kívánó képviselő? *(Nincs jelzés.)* Az előterjesztő álláspontja?

KOLESZÁR KATALIN osztályvezető (Nemzetgazdasági Minisztérium): Nem támogatjuk.

ELNÖK: Kérdés, hozzászólás? Pósan László!

DR. PÓSÁN LÁSZLÓ (Fidesz): Tisztelettel azt szeretném javasolni, hogy több ilyen természetű és tárgykörű javaslat is van, az oktatási bizottság a korábbi parlamenti ciklusokban is azt a gyakorlatot folytatta, hogy hozott egy elvi döntést, hogy az ilyen kérdésekről akár egy csomagban szavazzunk, hogy akarunk-e ilyet támogatni vagy sem. Én ezt szeretném javasolni most is.

ELNÖK: Valóban megváltozott, régen, hat évvel ezelőtt voltak a költségvetésben ilyen egyedi támogatások, ma már ez nem megy így. Ügyrendi javaslatot hallottunk, hogy vonjuk össze ezeket, ha jól értem, a 489/1-től a 489/7-ig. Ki az, aki támogatja az ügyrendi javaslatot? *(Szavazás.)* Többség. Ki az, aki ellene van? *(Nincs jelzés.)* Ki az, aki tartózkodott? *(Szavazás.)* 1 tartózkodás.

Összevontuk őket, egyben fogjuk ezeket vitatni. Az előterjesztő bármelyiket támogatja-e?

KOLESZÁR KATALIN osztályvezető (Nemzetgazdasági Minisztérium): Egyiket sem támogatja.

ELNÖK: Köszönöm. Kíván-e valaki kérdezni, hozzászólni, vitázni? *(Nincs jelzés.)* Nem látok jelzést. Szavazzunk! Ki az, aki ezek közül a javaslatok közül bármelyiket támogatni kívánja? *(Nincs jelzés.)* Nincs ilyen. Ki az, aki ellene van ezeknek? *(Szavazás.)* Ki az, aki tartózkodik? *(Szavazás.)* A többség tartózkodott, az egyharmadot sem kapta meg egyik sem.

Az 58. oldalra lapozunk, és itt a 493/1-es, Lázár képviselő úr, Lakitelki Népfőiskola támogatása. Van-e a javaslattevő nevében szóló képviselő? *(Nincs jelzés.)* Nincs. Előterjesztő álláspontja?

KOLESZÁR KATALIN osztályvezető (Nemzetgazdasági Minisztérium): Támogatott javaslat.

ELNÖK: Köszönöm. Kíván-e valaki kérdezni, hozzászólni, vitázni? Kolber István!

DR. KOLBER ISTVÁN (független): Nem is az előterjesztő képviselőjéhez, inkább a bizottsághoz, hogy akkor itt némi önellentmondásba kerülhet a bizottság, amire szeretném felhívni a figyelmet, itt ugyanúgy egyedi, konkrét intézménynek a támogatása a javaslat tartalma.

ELNÖK: Köszönjük a képviselő úr figyelmeztetését. Annyiban korrigálnám ezt, hogy itt az előterjesztésben szereplő pont összecszerű módosításáról van szó, nem pedig egy új konkrét intézmény behozásáról. Meg kell ezt vitatnunk? *(Kucsák László: Tevékenységében is másfajta intézményről van szó! – Dr. Pósan László: Önálló soron van a Lakitelki Népfőiskola.)* Jó. Úgy látom, nincs hozzászóló. Szavazhatunk.

Ki az, aki támogatja Lázár János képviselőtársunk javaslatát? *(Szavazás.)* Köszönöm. Ki az, aki ellene van? *(Szavazás.)* 1 nem. Ki az, aki tartózkodik, *(Szavazás.)* 2 tartózkodás.

Az 527/1-es a következő, Rogán Antal képviselőtársunk javaslata, európai uniós, nemzetközi oktatási és képzési programoknál növeli az összeget 205 millió forinttal. A javaslattevő nevében kíván-e valaki szólni? *(Nincs jelzés.)* Előterjesztő?

KOLESZÁR KATALIN osztályvezető (Nemzetgazdasági Minisztérium): Támogatott javaslat.

ELNÖK: Kérdés, hozzászólás, vita? *(Nincs jelzés.)* Ki az, aki támogatja Rogán Antal javaslatát? Kérem, most szavazzon! *(Szavazás.)* Köszönöm. Ki az, aki ellene van? *(Nincs jelzés.)* Ki az, aki tartózkodott? *(Szavazás.)* 1 tartózkodás.

A bizottság többsége támogatott.

A 64. oldalon található az 595/4-es, Szekeres Imre képviselőtársunk a Szent István Egyetem által fenntartott, Jászberényben működő jégpálya lefedésére kíván forrást biztosítani. Kíván-e valaki a javaslattevő nevében szólni? *(Nincs jelzés.)* Nincs jelzés. Az előterjesztő álláspontja?

KOLESZÁR KATALIN osztályvezető (Nemzetgazdasági Minisztérium): Nem támogatja.

ELNÖK: Van-e kérdés, hozzászólás, vita? *(Nincs jelzés.)* Szavazás. Ki az, aki támogatja a javaslatot? *(Szavazás.)* 1 igen. Ki az, aki ellene van? *(Szavazás.)* 7 nem. Ki az, aki tartózkodott? *(Szavazás.)* Többség.

Nem kapta meg az egyharmadot.

A 72. oldalra lapozunk, a 610/1-es, Szávay István képviselőtársunk a Magyar Konzervatív Alapítványnak kíván adni 10 millió forintot. Van-e valaki, aki a képviselő úr nevében szólni kíván? *(Nincs jelzés.)* Nincs jelzés.

Az előterjesztő álláspontja?

KOLESZÁR KATALIN osztályvezető (Nemzetgazdasági Minisztérium): Nem támogatja.

ELNÖK: Van-e kérdés, hozzászólás, vita? *(Nincs jelzés.)* Szavazzunk! Ki az, aki támogatja a javaslatot? *(Szavazás.)* 2 igen. Ki az, aki ellene van? *(Szavazás.)* 7 nem. Ki az, aki tartózkodott? *(Szavazás.)* A többség tartózkodott.

Nem kapta meg az egyharmadot.

A 76. oldalra lapozunk, és ott a 672/1-es Rogán Antal javaslata, Magyar Művészeti Akadémia plusz 35 millió, 65 millióról 100 millióra javasolja, tehát 35 millióval növeli. *(Zaj, közbeszólások: 6 milliót kapna, azt növeli meg!)* Akkor nem ugyanazt nézem, mert én a 671-est néztem. Azt miért nem vitatjuk meg? Összefüggenek. *(Edelényi Zsuzsánna: Összefüggés, de mi csak a kutatásra vonatkozót tárgyaljuk.)* Bocsnat, mi csak a kutatást nézzük, a művészeti kérdéseket bízuk másra, bízuk a dagadt ruhát másra. Mi csak a kutatási tevékenységgel foglalkozunk, a 6 milliót 60 millióra növeli Rogán képviselőtársunk javaslata. Van-e valaki, aki a nevében szólni kíván? *(Nincs jelzés.)* Nincs ilyen.

Az előterjesztő álláspontja?

KOLESZÁR KATALIN osztályvezető (Nemzetgazdasági Minisztérium): Támogatott javaslat.

ELNÖK: Köszönöm. Van-e kérdés, hozzászólás, vita? *(Nincs jelzés.)* Szavazzunk! Ki az, aki támogatja a javaslatot? Kérem, most szavazzon! *(Szavazás.)* Ki az, aki ellene van? *(Nincs jelzés.)* Ki az, aki tartózkodik? *(Szavazás.)* 4 tartózkodás.

A bizottság többsége támogatta.

A 92. oldalon a 880/1-es, Rogán Antal képviselőtársunk javaslata, Bethlen Gábor Alapítvány mínusz 940 millió forint. Ki az, aki a javaslattevő nevében szólni kíván? *(Nincs jelzés.)* Nincs ilyen.

Az előterjesztő álláspontja?

KOLESZÁR KATALIN osztályvezető (Nemzetgazdasági Minisztérium): Támogatott javaslat.

ELNÖK: Köszönöm. Kérdés, hozzászólás? Köszezi Zoltán kérdez. Parancsolj!

KÖSZEZI ZOLTÁN (Fidesz): Én inkább hozzászólnék. Azt kérem a bizottságtól, hogy ne támogassuk ezt a javaslatot, hiszen a Bethlen Gábor Alapba besűritett feladatok nagyon nagy részét nem lehetett megoldani már az elmúlt esztendőben sem. Az volt a cél, hogy a nemzeti együttműködés jegyében olyan határon túli programokat tudjunk támogatni, többek között az iskoláztatási támogatásra is kevés forrás jut, aztán egyáltalán nem jutott pénz az olyan gazdasági szervezeteknek a támogatására, amelyek mondjuk pályázatot nyújtottak volna be az Európai Unióba, magyar közösségekről van szó, és nagyon sok érvet tudnék felsorakoztatni, én ebből a forrásból nem vonnék el. Tavaly nagyon sok érvet sorakoztattunk fel amellet, hogy mekkora vívmány az, hogy egyáltalán ezt az alapot létrehoztuk és elindítottuk a működését, most egyből ilyen nagy mértékben csökkenteni a forrásait, szerintem egy óriási visszalépés lenne. Azt kérem, hogy ezt ne támogassuk.

ELNÖK: Köszönöm. Ne felejtsük el, hogy itt van a határon túli osztálykirándulások fedezete is például.

Katalin, van arról tudomása, hogy milyen feladatról van itt szó, amit esetleg más formában akarnak ellátni, mert általában ilyenkor ezt a magyarázatot kapjuk, hogy majd máshonnet.

KOLESZÁR KATALIN osztályvezető (Nemzetgazdasági Minisztérium): A javaslat háttérében a szakképzési hozzájárulásról szóló törvény módosítása áll, amelyben megszűnik az a konkrét determináltsága a szakképzési hozzájárulásból származó forrásnak, illetve a Bethlen Alap bevételeinek és a szakképzési hozzájárulás összekötése megszűnik. Eddig az volt, hogy az Alap bevételeinek 2 százalékát kellett a Bethlen Alapba átadni, ez az összekötés most megszűnik a szakképzési hozzájárulásról szóló törvény módosításával, ezért ez kvázi egy technikai módosítás, mert ez a forrás nem fog megérkezni az Alapból. Az a 100 millió forint, ami a módosítás marad, ez a 100 millió forint támogatás vagy pluszforrás lesz a Bethlen Alapban.

ELNÖK: Köszönöm. Ezt tíz évvel ezelött mi kezdtük el, a szakképzési hozzájárulásból támogattuk, akkor még nem a Bethlen Alapot, hanem az Apáczai Közalapítványt, és ebből hoztuk létre a határon túli kollégiumi rendszert és a határon túli szakiskoláknak nyújtottunk támogatást, és ott indult el egyébként, ha emlékeztek, államilag szervezett formában a diák csereutaztatás, a „Határtalanul” programot az Apáczai Közalapítvány indította el.

KÖSZEZI ZOLTÁN (Fidesz): Akkor itt most a lábát húztuk ki egy másik jogszabállyal?

ELNÖK: Igen. Épp átalakítjuk a szakképzési hozzájárulásról szóló jogszabályt, ha jól tudom, ha jól vagyok értesülve róla. *(Cseresnyés Péter: Folyamatban van.)* Kíván-e valaki még hozzászólni, vitázni? *(Kőszegi Zoltán: Akkor keresünk hozzá forrást!)* Köszönöm.

Szavazzunk! Ki az, aki támogatja Rogán Antal 880/1-es javaslatát? Kérem, most emelje fel a kezét! *(Nincs jelzés.)* Ki az, aki ellene van? *(Szavazás.)* Többség. Ki az, aki tartózkodott? *(Szavazás.)* 6 tartózkodás.

A többség ellene volt, a kisebbség tartózkodott, nem kapta meg az egyharmadot.

Van-e valakinek tudomása a bizottságunkra tartozó módosító javaslatról? *(Nincs jelzés.)* Nincs. Köszönöm szépen Koleszár Katalinnak, hogy ilyen türelemmel volt.

Az egyebek keretében van-e valakinek bejelentenivalója? *(Nincs jelzés.)* Nincsen. A bizottsági ülést bezárom. Jó étvágyat kívánok mindenkinek!

(Az ülés befejezésének időpontja: 12 óra 02 perc)

Pokorni Zoltán
a bizottság elnöke

Jegyzőkönyvvezetők: Pavlánszky Éva